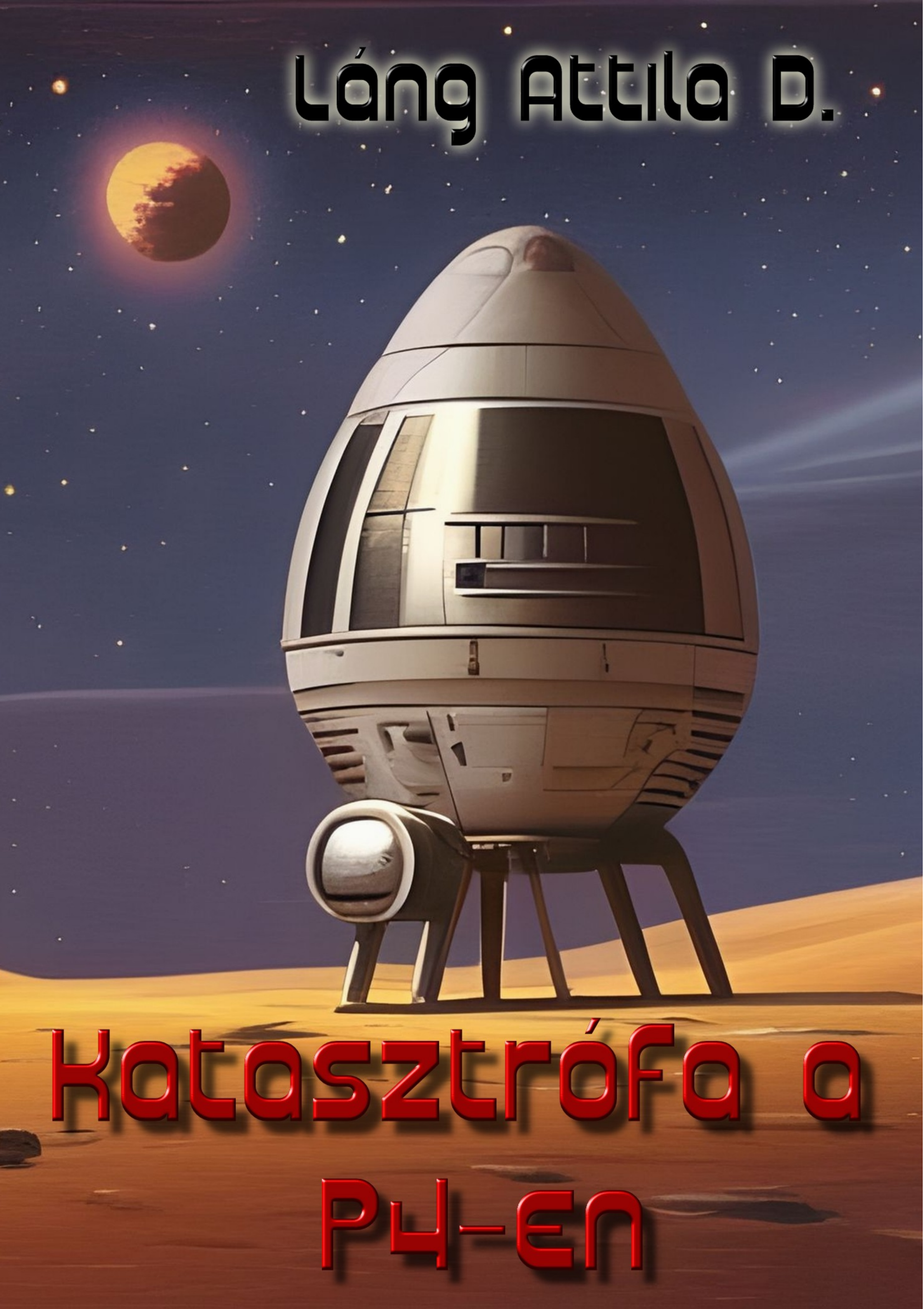
Láng Attila D.

Katasztrófa a P4-en



Láng Attila D.

Katasztrófa a P4-en

2023

Jane Carson tiszteletére

A szerző magánkiadása

A P4 SZEMÉLYZETE

Felnőttek

Kyle Dickinson százados, parancsnok
prof. Richard Tydeman planetológus
dr. Jessica Tydeman Howard orvos
dr. Charles O'Brian geológus
dr. Lynn O'Brian csillagász
Stuart Weston űrpilóta
Angie Weston Pascal űrpilóta
Neill Hartfield űrpilóta

Gyerekek

John O'Brian, 14
Sam O'Brian, 12
Jeanne Weston, 13
Dave Weston, 9

1.

Sam

Laktál már majdnem egyedül egy egész rendszerben? Amióta visszajöttünk, én kicsit nehezen szokom meg, hogy egész falkányi ember vesz körül. Odakint a P4-en mindenkit ismertem. Nyolc név állt a legénységi regiszterben, mi négyen voltunk a „létszám felettiek”. Egy évig éltünk ott, és mondhatom, nem is olyan rossz, mint először hiszi az ember.

Először is rengeteg helyed van. Az A1-et már felépítették, mielőtt mi odaértünk, könnyű munka volt, a hegységben egy óriási barlangrendszer van, csak meg kellett találni a kijáratokat, elzárni őket és teleengedni az egészet levegővel. Még uszodánk is volt, de nem ám palackban idehozott földi vízből, igazi P4-vízből, ami ugyanolyan, csak egészségesebb, mert a P4-en egyetlen bacilus sem élt, már amit nem mi vittünk oda. De az A1-en kívül az se maradt életben. Meg volt óriási játszóterünk, nagyobb, mint amit itt a városban valaha láttam, és csak mászókából tizenöt volt rajta. Kellett is, mert ha elunjuk magunkat és nem lehet bírni velünk, akkor a szüleink is fogják magukat és összecsomagolnak, márpedig borzasztó meló lenne új embereket betanítani és odaküldeni, amikor ők már mindent ismernek. Meg rengeteg időbe is telik, a Pandora ötven fényévre van a legközelebbi lakott rendszertől.

A Pandora egy éktelen nagy csillag. Sárga szubóriás, a hoszszabb életű típusból, ezért lehetnek neki bolygói. És a legtávolabbi előretolt bázis az egész Carina szektorban. Anyáékat azért küldték oda, mert az Alfa ígéretes bolygónak látszik, amit egyszer terraformálni lehet és városokat építeni rajta. Ezen dolgoztak a szüleink, felderítették a rendszert, térképeket és felméréseket csináltak meg minden ilyesmit. Apa meg a prof volt ebben a főkolompos, apa geológus, a prof meg planetológus, ők járták a bolygót és elemezték a mintákat. Anya csillagász, a doktornő meg orvos, de ők is már megtanultak rengeteg mindent, anya fél szemmel felismeri a piritet, az andezitet, a gránitot meg minden ilyesmit. A pilóták meg azért voltak, hogy fuvarozzák őket meg a műszereket, úgyhogy Dave-nek nincs mi-

re fölvágni, hogy nélkülük nem boldogulnánk, mert persze hogy kell valaki a hajók kormányához, de hemzsegnek a pilóták a Galaxisban, ha Stuarték kilépnének, akármikor találunk pótlást. Mármint nem mi, hanem a Főparancsnokság. Náluk még az se számít, hogy mennyire ismerik az Alfát és a többit, ott a térkép, a hülye is eltalál vele akárhová.

Ha nem tudnátok, bolygópatkányok, az Alfa és a P4 teljesen ugyanaz. Odakint az a szokás, hogy a bolygók számot is meg görög betűt is kapnak, a számot a keringés sorrendjében, a betűt meg fontosság szerint. Például a Marion, ahol most lakunk, az Antares harmadik bolygója, vagyis a felderítők A3-nak nevezték annak idején, és Béta volt a betűjele, mert a Carlonán van a rendszer összes nagyvárosa, de mi itt lakunk, mert ez szebb. A P4-nek viszont akkor még nem volt neve, sőt most sincs, még tart a bejegyzés. Szóval a P4-et hívják Alfának, mert az a leginkább Föld-szerű bolygó. A P3 a Béta, ezt vörös sivatag borítja, olyan, mint a Mars, a P2 a Gamma, az is csupa kő, aztán jön a legkülső, a P5-Delta, ott minden jégből van, a legbelső, a P1-Epszilon meg annyit fürdik a Pandora sugaraiban, hogy majdnem elolvad, az nem jó semmire.

Ez az egész rendszer. Nincs egy fia gázóriás, holdak is alig, az Alfának kettő van, a Deltának egy. Anya szerint azért nem alakult ki több bolygó, hogy hamar végezhessenek a munkával és mehessünk haza.

A bázist azért hívják A1-nek, mert ez az első bázis az Alfán, de több nincs is, úgyhogy fölösleges számozni. Mi vagyunk az első felderítők, úgyhogy itt a környéken minden rólunk van elnevezve. A hegység a legnagyobb az Alfán, az a hagyomány szerint a parancsnokról kapta a nevét, Kyle Dickinson-hegység, gránit meg bazalt, néhány egymilliárd éve kialudt vulkánnal. Kyle parancsnok is pont ilyen, egymilliárd éve kialudtak benne a vulkánok, a feje gránit meg bazalt, nem megy bele semmi eredeti gondolat. Körülötte síkság terül el, apró szétszórt kövekkel, meteorkráterek alig, és csak egészen kicsik, a Pandorának nincs aszteroidaöve, csak néhány elszórt kavics az űrben. A síkság a profról és a doktornőről kapta a nevét, de ez már nem olyan jó választás, mert a Tydeman-síkság abszolút unalmas, csak kő meg por, a prof viszont jó fej és egyáltalán nem csak a kövek érdeklik. A doktornőt meg főleg nem, őt az ér-

dekli, mikor kötözhet be vagy operálhat meg valakit, hetente végigvizsgál mindannyiunkat, ezt rajta kívül mindenki utálja. Apa egy nagy hegy a hegységtől húsz kilométerre, Charles O'Brian-csúcs, sok vasércet tartalmaz, anya meg a Lynn O'Brian-gerinc mögötte. Apa igazából is sok vasércet tartalmaz, birkózónak is elmehetett volna, engem fél kézzel felemel akkor is, ha űrruhában vagyok, palackostul. Jó, talán nem fél kézzel. Én harminchat kiló vagyok, és az Alfa nem ám valami vacak hold, itt rendes gravitáció van, kilencvennyolc százalékos. A gerinc semmiben se hasonlít anyára, de van egy Lynn O'Brian-föld is hatezer kilométerre innen, sok vasoxiddal, éppolyan vörös, mint anya. Az űrpilóták öt hegy messze északon, ők maguk csak hárman vannak, de van Stuart Weston-hegy, Angie Weston-hegy, Neill Hartfield-hegy, Weston-hegy az egész család után és Pascal-hegy Angie lánykori nevéről. Meg van még több száz név, Neill nagymamája meg Kyle parancsnok régi macskája meg minden, ami eszünkbe jutott, meg van örökítve, és a kiváltságaink közé tartozik, hogy a Főparancsnokság ellenkezés nélkül be fog jegyezni mindent a térképekre, csak az égitestek nevéről van egy szabály, hogy abba esetleg beleszólnak.

Van egy olyan hagyomány is, hogy ha a felderítők magukkal viszik a gyerekeiket, akkor azokról fejenként három dolgot úgy kell elnevezni, hogy csak keresztnevet kaphatnak és azt sajátkezűleg ki kell tűzni egy táblán. Az egyiknek hegynek kell lennie, hogy nagyra nőjünk, a másiknak földnek, hogy majd letelepedjenek itt a fiaink, a harmadiknak kráternek vagy szakadéknak, hogy megtaláljunk itt mindent, amire vágyunk. Az összefüggést nem nagyon értem, és nem is hiszem, hogy sok értelme lenne a dolognak, de a táblákat azért kitűztük. Én a Sam-hegy, Sam-föld és Sam-szakadék vagyok egymás mellett a déli kontinensen, persze tengerek itt nincsenek, az összes víz a föld mélyében van, de a mélyebb fekvésű területek egyszer majd azzá válnak, ha lakhatóvá teszik a bolygót. John táblái északon vannak, mert apa azt akarta, hogy a bolygó mindkét sarkvidékén ott legyen a nevünk. Jeanne és Dave táblái messze vannak egymástól, itt kevés a szakadék, kráterek meg egyáltalán nincsenek, úgyhogy a Jeanne-hegy ötezer kilométerre van a Jeanne-szakadéktól.

Az A1 nem akármilyen vacak bázis, a parancsnok és az emberei úgy építették fel, hogy az utánunk jövőknek is központi bázisul szolgáljon, mindaddig, amíg városok nem épülhetnek a bolygón. Az embereit nem ismertük, akkor mentek el, amikor mi jöttünk, de nekik is megvan a nevük a térképeken. A főbejárat a hangárba vezet, itt ugyan akár a szabad ég alatt lehetne tartani a hajókat, semmi bajuk nem esne, de tiltja a szabályzat és akkor csak űrruhában lehetne őket szervizelni. Három hajónk van, *Aiolos, Helios* és *Uranos,* a szél, a nap és az ég görög istenei. Szigma osztályú kutatóhajók, kicsik, de óriási dolgokat tudnak. Velük járnak apuék a többi bolygóra meg az Alfa távolabbi részeire. Rövidebb távra van egy csomó lánctalpas bolygójárónk meg repülőgépünk, persze rakétagépek, közönséges jószággal semmire se mennénk az Alfa ritka légkörében. Hidrogén meg valami nemesgázok. A hangár mögött van a biztonsági zóna, aztán a főlépcsőház, mert az A1 három emelet magas, azazhogy mély. A felső szint kicsi, itt vannak a parancsnoki helyiségek, a vésztartalékok és két vészkijárat. A középső szinten van a lakótér, a közösségi helyiségek, az uszoda és a park, ez egy nagy üres csarnok négy cserepes pálmával, de ígértek földet és növényeket. Az alsó szinten vannak a laborok, a műhelyek, a kórházunk, egy pótreaktor meg töméntelen felszerelés. Mindent egy Delta osztályú nagy szállítóhajóval hoztak, hetekig tartott a kirakodás.

John

Jeanne ötlete volt, hogy írjuk meg ezt az egészet, Sam meg azt találta ki, hogy hárman csináljuk felváltva, de szerintem nem fog menni. Könyvet még senki se próbált írni közülünk, csak a prof, ő már több tudományos könyvet írt, a doktornő azt mondja, a prof ugyanúgy kiismeri magát a bolygókban, mint ő mibennünk, csak a profnak könnyebb a dolga, mert a bolygók nem betegszenek meg. Nem is tanultuk soha, hogy kellene könyvet írni, pedig rengeteg olyan dolgot megtanultunk, amit itthon a Marionon az életbe se. Én már akkor űrpilóta akartam lenni, amikor a Földről ideköltöztünk, pedig csak négyéves

voltam, de erre emlékszem. Jeanne nem tudja, mi akar lenni, de azt mindenképpen egy bolygó felszínén akarja, nem kint az űrben, aminek még a gondolatát is utálja. Még a férje se lesz űrpilóta. Erre Sam azt mondta, kár, mert nekünk szerelmeseknek kellene lenni egymásba, főleg ha könyvet írunk belőle, akkor végigkergettük a fél bázison, aztán elkaptuk és betettük egy mintavevő lézer üres ládájába. Stuart szabadította ki, ez a bolygó szégyene meg elmondta neki az egészet, aztán Stuart azt mondta, nyugodtan udvarolhatok Jeanne-nak, ha tudom az illemet, de ha nincs kedvem hozzá, az se baj. Udvaroljon neki a napkitörés, először is inkább néz ki fiúnak, mint lánynak a rövid hajával meg a semmi alakjával, másodszor még gyerek, alig múlt tizenhárom, harmadszor nem tudja a legelemibb illemszabályokat. Pedig az udvariasság nagyon fontos ilyen expedíción, ahol egy éven át vagyunk összezárva. Erre ez meg azt mondta, hogy minden lány a saját öccsét látja a legcsúnyábbnak, de Dave kifejezetten jóképű, valóságos szívtipró hozzám képest.

Neill-lel már akkor összebarátkoztam, amikor megérkeztünk. Neki nincs felesége, nem is volt, ő az egyetlen közülünk, akinek semmilyen rokona nincs a bázison, no meg Kyle parancsnok, de ővele senki emberfia nem tudna barátkozni, örökké ül a kuckójában a kimutatásai fölött és számol. Az első felderítőutunkon Neill vezette az *Uranos*t, én alig figyeltem az Alfát, csak a műszereket. Az egész rém egyszerű, van iránykormány meg magassági, tolóerő-szabályzó és pár gomb a vezérsíkoknak, amik a légkörben kellenek, odakint már azok se. Egy hét múlva már én szállhattam föl, az a legegyszerűbb, leszállni már bonyolultabb, bár az ütközésgátló sokat segít. Leszállni Neill soha nem engedett, azt mindig maga csinálta. Legjobban az ugrásokat szeretem, persze mi csak mikrougrásokat tettünk a bolygók között, de az is ördögien bonyolult. Ki kell számítani az összes égitest gravitációs terét, elsősorban a Pandoráét, de még az Epszilon is számít, akármilyen pici és akármilyen messzire kering. A hipertérben a gravitáció negatívan érvényesül, vagyis minél nagyobb egy gravitáns, annál valószínűtlenebb, hogy nekiütközünk ugrás közben, mert annál erősebben lök el magától. De a kicsi testeknek neki lehet ütközni. Pofonegyszerű az egész, Neill elmagyarázta. Ha a hajtómű elég erős,

hogy felszálláskor legyőzze egy égitest gravitációját, akkor ahhoz is elég erős, hogy a hipertérben legyőzzön ugyanakkora negatív gravitációt. Ha az Alfa hiába próbál minket vonzani, amikor felszállunk róla, hiába próbál taszítani is, amikor hazafelé tartunk a hipertérben. Ezért kell pontosan kiszámítani az ugrásokat. Ha túl nagyot ugrunk, beleszaladunk a bolygóba, ha viszont túl kicsit, akkor utána rendes meghajtással kulloghatunk haza órák hosszat, vagy megint ugrani kell.

Persze ugrást én még nem csinálhatok, az nagyon bonyolult dolog, két ember is kell hozzá, vagy nem biztonságos.

2.

A küldetés első szakasza a végéhez közeledett. A P4 kolonizálható, ez egészen biztos, s Kyle százados térképein már ott sorakoztak a jelek, amik a bolygót majd lakhatóvá teszik. A bázistól délkeletre épül majd az első oxigénfejlesztő telep, északon vízbánya lesz, ami a többfelé létesülő alfafűültetvényeket látja majd el vízzel. Két hét múlva hazautazik a tudóscsoport, csak ő marad itt, hogy irányítsa a helyükre jövő munkásokat.

Sajnálta. Rendes emberek, jó volt együtt dolgozni velük. Hartfieldet és Westont különösen fogja hiányolni, nem mintha barátságban lettek volna, de őrájuk lehetett a legjobban számítani. Értenek mindenhez, tudnak mindenről mindent. Hartfield huszonöt éve repül, véghez vitt már egy s mást, kevésen múlt, hogy hét éve nem éppen őt magát szabadította ki a *Prometheus* roncsai alól. Ha az utolsó pillanatban meg nem változtatták volna a beosztást, akkor ő zuhant volna le vele abba a pocsék sivatagba, nem Kent. Szegény feje egy hónapig élt a Rigel-négyen, mire Hartfield rájött, hogy hol veszett el.

Felállt a térképek elől, kikapcsolta a gépet, aztán bekapott egy narancsízű vitaminos cukrot. Lássuk, működik-e még az űrhajósösztöne. A postahajó pontban nyolckor kellene hogy érkezzen, de Steve Joeman a soros, ő mindig úgy rohan, mintha üldöznék, tehát mindjárt jelentkezni fog. Egy perc múlva fél nyolc. Legyen mondjuk 7:32:30.

A jelző 7:31:42-kor szólalt meg. Nem rossz, dörmögte a parancsnok mosolyogva, és lenyomta a vételt. Persze a pilóták

dolga lenne a rádióügyelet, de így is van elég dolguk, ő meg szereti csinálni.

– ES CPB TM, beérkező hajó hívja a planetáris bázist.

– PB CES REC TM – nyugtázta a parancsnok.

– ESID LARISA 57-892 LD TM – a *Larisa* leszálláshoz készülődik.

– ES LDC AR TM – a leszállási engedély a P4-en sokkal tömörebb volt, mint egy valódi űrkikötőben, hisz itt csak egy leszállóhely volt, s ritkán fordult elő, hogy azt egyszerre több hajó akarta volna használni. Most kettő a hangárban van, a *Helios* csak délelőtt jön vissza a Bétáról, szabad az út.

– ES LDC REC TM – nyugtázta Joeman, majd hogylétükről érdeklődött: – PB QAR TM.

– ES AR TM – felelte a parancsnok –, minden rendben. ES QAR TM?

– PB AR TM – jött a válasz. Persze a jó öreg *Larisá*val sose volt még baj.

– QPK TM – kért jelentést a parancsnok a rakomány felől. Elvileg jöhetett már ez-az a személyes postán kívül is, amit kéthetente rendszeresen hoztak-vittek.

– RPK BB – kezdte Joeman, illetve valójában a hajó számítógépének csomagregisztere – ARTA PLV AFN CHV MTL RPK EE TM.

No, ez is valami. Egy-két hasznos felszerelés, de a java később jön. A prof azért boldog lesz. Mindenesetre a kirakodáshoz kell néhány teherhordó. – CTE TM – jelezte a beszélgetés végét, s indult a hangárba.

Két perc alatt ott volt a hangár zsilipjénél. Komótos mozdulatokkal bemászott az űrruhájába, s közben beütötte a könyökét valami gömbölyűbe.

– Bocs… hahó, John, hát te?

– Hahó, parancsnok – mászott be a fiú is a ruhájába –, gondoltam, megnézem a postahajót még utoljára. Többet úgyse látjuk.

– Ráérnél, amíg bezsilipel. Nem szeretem, ha bolygólégkörben mászkáltok.

– Nem baj, parancsnok, nem is azért mászkálunk, hogy szeresd.

Elhajolt Kyle nyakon legyintésre emelt keze elől és bedugta karját a ruhaujjba.

A prof szólalt meg a távkomon.

– Kyle, nem tudod, hozott a hajó…

– Hozott, Richard, hozott – a parancsnoknak nem kellett megvárnia a kérdés végét, Tydeman professzor két hete tűkön ült az ARTA egységek miatt, amiket az alfafű-telepítés előmunkálataihoz rendelt. – Rajta vannak a raklistán, ebéd után mehetsz kertészkedni.

Válasz nem jött, a prof sejthetően már visszatemetkezett munkájába. Végre kinyílt a hangárajtó, beléphettek. Kisautóra ültek és végigsiettek az ötszáz méteres csarnokon, az *Aiolos* szürke acélteste mellett. Szokás szerint a hangárt csak félig világították meg, nehogy túl vakító legyen a hajók oldala.

Feltárult a harminc méter magas, háromszáz méter széles hangárajtó, s odakint megjelent a *Larisa,* a Pandora fényében vörösen ragyogott, mint egy óriási hal. Kyle parancsnok bekapcsolta az autó fényszóróját, hogy Joeman jól lássa őket, de nem álltak az útjában, az *Aiolos* farkánál voltak. A *Larisa* megindult befelé, aztán megállt.

– Kyle! – szólalt meg a külső hangszóróból Joeman bosszús hangja. – Mióta szokás teleszemetelni a bejáratot? Vagy ki akartátok pukkasztani a gumijaimat?

A százados a rádiójával babrált, hogy megkérdezhesse, miről beszél a pilóta, de közben John már meg is bökte a vállát.

– Nézd, parancsnok, egy kő!

Kyle fél percig meresztette a szemét, míg meglátta a hajó útjában meredező hatalmas sziklát; úgy beleolvadt a táj szürkeségébe, hogy csak a bal első futómű fekete hátterén vette észre. Apró kavics volt hozzá képest, de legalább másfél méter magas.

– Hogy került ez oda? – dörmögte, s odarendelt egy robotot, hogy takarítsa el. – Sajnálom, Steve, nem tudtam róla.

– Szép kis házmester az ilyen – jött a felelet –, mikor söpörtél el utoljára idekint?!

– A *Helios* egy órája indult, akkor még nem volt itt.

– Most pedig itt van – elégedetlenkedett Joeman –, nekem pedig elfő otthon a levesem.

John felkuncogott. Steve a folyton elfoglalt pilóták hagyományos kosztján élt, szendvicseken, hamburgeren meg sült krumplin. Nem is lett volna türelme levessel pepecselni, egyébként is kilenc óra az út oda-vissza.

– Ki vihog ott? – John ijedten a rádiójához kapott, az bizony be volt kapcsolva. – John, te vagy? Gondoltam. Pedig csakugyan ünnepi ebéd vár, ha hazaérek. Jövő hónapban már nem én hozom a postát, megyek haza és irány az anyakönyvvezető.

Sok boldogságot kívántak neki, s figyelték, amint egy kis lánctalpas félrevonszolja a szikladarabot. A *Larisa* méltóságteljesen begördült a hangárba és megállt a *Helios* helyén.

3.

Jeanne

Már elkezdték a kirakodást, amikor mi odaértünk. A robotok hosszas szöszmötöléssel csomagolták ki az ARTA egységek részeit, s a hangár végében nyomban hozzáláttak az összeszereléshez. A PLV-k saját lánctalpjukon gördültek ki és masíroztak be a járműraktárba. De minket a posta érdekelt, mint mindig, bár sokra most már nem számíthattunk. Úgy is volt, csak néhány képeslap jött, az otthoniak sok csókot küldtek és azt üzenték, hogy várnak minket haza. Hallottam Dave sóhaját a rádión át, én se örültem. Ez az utolsó két hét lesz a legnehezebb.

Már tíz százalékig fel volt töltve a hangár, amikor megszólalt a rádiónkban a központ.

– Rádiótávirat a *Helios*ról. „Charles kificamította a bokáját, különben jól vagyunk. Nyolc óra ötre kérünk mindent előkészíteni. Neill.” Hangár feltöltése leállítva, kiszivattyúzás megkezdve. Figyelem! A hangár nem tud több hajót befogadni, helyet kell biztosítani a *Helios* számára. Még huszonnégy perc a *Helios* érkezéséig.

Aggodalmasan néztünk össze. Mit tegyünk? A doktornő nem hagyott minket sokáig töprengeni, nyomban jelentkezett az alsó szintről.

– Kyle, folyamatosan jelentsétek az állapotát, én előkészítem a kórházat, aztán a zsilipnél fogadlak benneteket.

– Rendben – mondta a parancsnok. – Nem lenne jó hosszasan cipelni a beteget, kiviszünk egy hajót.

– Én ki tudom vinni – könyörgött John –, bízd rám, parancsnok.

– Nem, ezt inkább én csinálom. Majd ha meglesz a pilótaigazolványod.

Mindig ezt mondta, ha John hozzá akart nyúlni egy hajóhoz, de azért valahogy mégis mindig hozzányúlt.

Steve bent volt a hajójában, nem hagyhatta őrizetlenül a rakodás alatt, s rajta meg alvó navigátorán kívül a parancsnok volt az egyetlen felnőtt a hangárban. Apa is megszólalt: – Kösz, Kyle. Mennék, de amíg kikászálódom a kádból és űrruhába vágom magam…

– Hagyd, nem érdekes. Ki tudok még gurulni egy Szigmával.

Persze apa nem a fürdőkádban volt, hanem a hidroponikus kádban, az ültetvényt választotta ketté, hogy az egyik felét át lehessen ültetni az új kádba. A hidroponikus kád öt méter magas és színültig vízzel van tele, úgyhogy ehhez speciális búvárruhába kellett bújnia, az is sok idő, amíg azt lehámozza. A parancsnok megkért minket, ügyeljünk a járművekre, ne legyen semmi az *Aiolos* útjában, azzal már kapaszkodott is fel a lépcsőn. John átvette fölöttünk a parancsnokságot, ő Sammel a hangár bejáratához ment, minket meg hátraküldött. Minden élvezetet magának tart meg.

Amikor a hangárajtó feltárult, a központ tizenöt percet jelzett a *Helios* érkezéséig. A parancsnok kényelmes lassúsággal indult, kímélni kell a mechanikus motorokat, öt percbe is beletelt, amikor a hajótest kiért a hangárból. Balra kormányzott, a Charles O'Brian-csúcs felé, hogy körbesétálhassa az űrkikötőt – így hívjuk a Tydeman-síkságnak azt a darabját, ahonnan eltakarítottuk a köveket a hajók számára. Egyszer csak John elkiáltotta magát: – Gyorsíts, Kyle! – De úgy, hogy a rádió majd szétvitte a sisakunkat. Láttam, hogy az *Aiolos* meglódul, a parancsnok katona ugyan, nem űrhajós, de eleget volt az űrben ahhoz, hogy ilyenkor előbb cselekedjen, aztán kérdezzen. Azt nem láttam, hogy mi történik, egészen amíg egy akkora kő zuhant le az *Aiolos* mellett, amit már innen a hangár végéből is látni lehetett.

– Honnan jönnek ezek? – kiabált Sam kétségbeesetten.

– Még tíz perc a *Helios* érkezéséig – mondta a központ egykedvűen, a gép persze semmiről se tudott.

– A hegyoldalról – sziszegte a parancsnok, akkor már ő is látta, aztán pördített egyet a hajón, s mikor a hajtómű kikerült a hangár irányából, begyújtotta. Egyetlen nekilódulással eltűnt a szemünk elől.

– A1 hívja *Helios*t – szólalt meg John fegyelmezetten –, vészhelyzet, fékezz, Neill! *Aiolos* az űrben, az űrkikötőben kőomlás. Ismétlem, *Helios,* vészhelyzet, fékezz! Vége!

Agyam egyik fele gyorsan kiszámolta, mikor jön válasz, az ilyesmit már nagyon tudjuk. Neill most egynegyed fénysebességgel halad, tehát két és fél fénypercre volt innen, amikor az üzenet elindult. Ennek a kétszeresével kell elosztani a hajó és a rádióhullám sebességének összegét, vagyis négy perc múlva várhatunk választ.

Az agyam másik felét ez mind nem érdekelte, csak az izgatott, hogy mi történt és be leszünk-e temetve. De szemközt még mindig láttam a Pandora fényét a hegyeken, s a fiúk már indultak előre.

– Ne menjetek ki, újrakezdődhet! – szóltam utánuk.

– Igaza van Jeanne-nak, maradjatok odabent – jött a parancsnok hangja, amire szerencsére jobban hallgatnak, mint rám. – *Aiolos* hívja A1 központot. AUP-k indulnak a hangár elé, minden követ eltakarítanak. AGR-ek megvizsgálják a hangárkapu fölötti hegyoldalt omlásveszély szempontjából. Szeizmológiai jelentést azonnal. Vége.

A robotok elsuhantak mellettünk, a gép azonnal válaszolt.

– A1 központ *Aiolos*nak. AUP-k és AGR-ek parancsát vettem. Szeizmológiai jelentés. Bázis környékén nulla-három Richter erősségű földmozgás észlelhető. Hipocentrum helye bizonytalan, bázistól ötven plusz-mínusz negyven kilométer, irány és mélység nem behatárolható. Prognózis adatok hiányában nem készíthető. Vége. A1 hívja *Aiolos*t és *Helios*t. Űrkikötő környékén jelentős robotforgalom, közlekedés veszélyes. Űrkikötő felszínén idegen tárgyak, leszállás veszélyes. A1 környékén teljes repülési tilalom, egyes fokozat. Vége. Még nyolc perc a *Helios* érkezéséig.

A prof hangja szólalt meg a távkomon. – Központ, újabb földmozgás esetén azonnali riasztást kérek.

– Itt a központ. Parancsot vettem.

John

– Még hat perc a *Helios* érkezéséig – jelentette a központ, s nyomban hozzátette: – Rádiótávirat a *Helios*ról. „Riasztást vettem, fékezek. Részleteket kérek. Neill.” Még tizennyolc perc a *Helios* érkezéséig.

Vagyis most csak egytizenketted fénnyel halad. A parancsnok röviden vázolta a helyzetet, mi azalatt Sammel a sziklákat figyeltük a hangár egyik monitorján, Jeanne-ék hátul egy másikon.

– Mit gondoltok, leesik több is?

– Az a nagy kibillent szikla holtbiztos le fog zuhanni – mondta Dave. – Szóljunk a központnak, hogy szedje le onnan.

– Mit tegyünk, parancsnok?

– Szedessétek le. Essen le akkor, amikor számítunk rá és nem vagyunk útban. Várjatok, majd én. – Utasította a központot, hogy minden ingatag sziklát dobáltasson le és hordasson félre.

– Rádiótávirat a *Helios*ról – volt a válasz. – „Repülési tilalmat vettem, csináljatok leszállóhelyet. Neill.” Nulla-öt Richter erősségű földmozgás a tizenkettes műszerpontnál.

Ez háromszáz kilométerre volt innen. S a rengés is olyan gyenge, hogy ha ott lennénk, akkor se éreznénk. Senkit se zavart.

A robotok idejében megtisztították a leszállóhelyet, csak egy nagy sziklát kellett még félrevonszolniuk, amikor a *Helios* feltűnt az égen. A P4-nek sötétszürke égboltja van, a nagyon ritka légkör miatt alig kékül el a Pandora sárga fénye. Élénkzöld fénnyel jelezték egymásnak hollétüket, az *Aiolos* a hegység fölött keringett kétezer méteren. Neill úgy tette le a gépet, mintha zsinóron húznák, s már gurult is be a hangárba. Apát hordágyon emelték ki anyával, csak intettek, hogy ne izguljunk, és már el is tűntek a zsilipben. Dave követte őket, mi itt maradtunk Jeanne-nal.

– Egész jópofa, mi? – mondta Sam, odaintve Jeanne-nak.

– Micsoda?

– Hogy most nem fér el több hajó a hangárban.

Vette a lapot. – Igen, tényleg sokkal üdébb így a hangulat.

Steve nem élt köztünk, nem ismerte a dolgainkat. – Ugyan miért?

– Mert a parancsnok odafönt van, mi meg idelent.

Joeman vihogott, Kyle pedig belemorrant a rádióba. – Én is mindjárt lent leszek, aztán szorultok!

– Nem jöhetsz, nincs hely!

– Lerakom a hajót idekint. Nem érek én rá sétarepülésre.

– Segítsek lehozni? – szóltam ártatlan hangon. Elvégre mindenki tudja, hogy Kyle parancsnok nem űrhajós, én meg könnyedén leszállok.

– Hogy bírtad ezeket egy évig elviselni? – kérdezte Joeman.

A parancsnok nevetett. – Nem kell komolyan venni őket, Steve. Szemtelen, de jó gyerekek. Unalom ellen ők a legjobbak.

– Hát ehhez mit szólsz, Steve? – dohogott Jeanne. – A parancsnoknak mi csak segédeszközök vagyunk, a gyógyászati felszerelés része.

Az *Aiolos* lassan leereszkedett a síkságon, s egy kocsi kiment a parancsnokért. Közben befejezték a rakodást, a *Larisa* zárta az ajtókat. Steve csak rádión búcsúzott.

– A többiek most úgyis Charlesszal vannak elfoglalva, nem tudok elbúcsúzni tőlük, hát veletek se kivételezek. Hosszan maradni meg nincs időm, vár a munka.

4.

Mire a *Larisa* felszállt, a parancsnok visszavonult már az irodájába. John felajánlotta, hogy behozza az *Aiolos*t, de Kyle azt felelte, semmi baja nem lesz odakint, majd ha valamelyik pilóta ráér, begurul vele. A gyerekek is kikászálódtak az űrruhából és visszamentek a második szintre. A nagy társalgón haladtak át, amikor megszólalt a vészjelzés.

– A1, riadó! Nyolc-három Richter erősségű föld…

A többit elnyomta a dübörgés. A bázis megrázkódott, mintha az egész hegy arrébb akart volna sétálni. Egymás hátára potyogtak a padlón.

– …károkat szenvedett az S1, a B7 és az L8 – jött a központ hangja. – Az L8 légintegritása megszűnt, szektor lezárva. Levegő, energia, hírközlés rendben. Vége.

– Itt Kyle, bejelentkezést! – csattant a parancsnok hangja dühösen a távkomon.
– Charles, Lynn és Neill rendben – érkezett Neill válasza.
– Többi felnőtt rendben – vágta rá Angie, nem vesztegetve idejét nevekre. – Gyerekek?!
A gyerekek leginkább egy formátlan kupacra emlékeztettek két fotel között, de a kupac egyre gyorsabban mozgott, aztán négy darabra vált. Dave hengeredett legközelebb a távkom gombjához.
– Élünk – mondta kicsit sírósan. – Jól vagyunk… anyu!…
– Itt vagyok – felelte Angie megkönnyebbülten. – Biztos, hogy nem esett bajotok?
– Biztos – mondta Jeanne, megtapogatva végtagjait. John is már négykézlábra állt és kezdett fölegyenesedni. Sam ülve maradt.
– Hátha jön még egy – szólt ijedten.
– Nem jön – mondta a parancsnok szigorúan, hogy elejét vegye az ijedségnek. – Ezt meg ne halljam senkitől. Ez az egy volt és több nem lesz.
– Bár ilyen biztos lennék benne én is – dörmögte a prof lent a hármas laborban, de úgy, hogy a többiek ne hallják.
– Mérjük fel a károkat – indult Neill az ajtó felé.
Fent az irodában a parancsnok a bázis térképét szemlélte, a gép pirossal bejelölte a károkat szenvedett részeket. Egyszer csak föltépte az ajtót és kiugrott az előszobába.
A biztonsági zóna lépcsőháza eltűnt, csak egy romhalmaz maradt a helyén.
– Az istenit! Richard, az egész főlépcsőház összeomlott!
Többszólamú méltatlankodás felelt a rádióból. Neill átszáguldott a laborokon, a robotszervizen és a tartalékok raktárán, s egy sziklahalom előtt torpant meg, ami teljesen elzárta az első gépraktár ajtaját. A lépcső összeroncsolt fémszerkezete mázsás sziklák alól kandikált ki. A liftajtóból semmi sem látszott.
– Kyle, hallasz? – kiáltott a mennyezet felé, hátha van rés a kövek fölött.
– Csak a távkomon át – jött a válasz. – Látsz valami nyílást?
– Semmit. Nem merek felmászni, hátha leomlik.
– Ne is! Gyere föl, megnézzük, hogy lehet rendbehozni. Hozz egy AUP-t, egy másikat meg hagyj az omlás mellett.

– Jó, indulok.

Neill odaállított egy lánctalpast, felült egy másikra és elindult a kettes lépcsőház felé. Tíz métert se tett meg, amikor a távkomban megszólalt Jeanne.

– Nem azt mondta a központ, hogy az L8-as szektort lezárta?

Neill meghökkenve bámult a lánctalpas kormányára, aztán a szembejövő Stuartra, aki hasonló döbbenettel nézett vissza rá. Két emelettel fölötte a parancsnok a szemközti falat díszítő földi tájképre meredt, aztán visszalépett a számítógéphez.

A nyolcas labor és kiszolgálóhelyiségei piros vonallal keresztül voltak húzva és ezüst színnel körberajzolva.

Átkapcsolt az ottani műszerekre. Hidrogénes bolygólégkört és mínusz nyolc fokot mutattak. Még nem hűlt le egészen a bolygó hatvankét fokos felszíni hőmérsékletére, bár a fűtés nem működött.

Közvetlenül a nyolcas labor mögött a kettes lépcsőház már sértetlen volt, de odáig harminc métert bolygólégkörben, csikorgó fagyban kell megtenni.

5.

Jeanne

– Nem tudunk átmenni az L8-ason – szögezte le a parancsnok.

– Van idelent űrruha bőségesen – vetette ellen Jessica.

– De hol zsilipelsz? – kérdezte Stuart.

– Az S2-ben. Feljövünk mind együtt, csak egyszer kell kinyitni.

– És aztán soha többet nem mész vissza?

– De – felelte Neill. – Kimegyek pár robottal, kívülről elzárom a rést és helyreállítom a rendszereket. A rés hozzáférhető, hiszen ott éppen a Carrie-szakadék van, le lehet ereszkedni bele.

Azt hiszem, ez a parancsnok régi macskája, de nem biztos.

– És hol viszed föl a robotokat? Mert az S2-n ugyan ki nem férnek.

– Vannak a hangárban is.

– Igazatok van – mondta a parancsnok. – Egyelőre maradjatok odalent, ne árasszuk el az S2-t. Körbemegyek és megnézem a helyszínt.

A párbeszédet már az S1-ből hallgattuk. A második szint lépcsőházában álltunk, egyméteres folyosódarabon, előttünk térdig érő sziklahalom, mögötte a liftajtó, a fejünk fölött négyméteres magasságban sárgállott a parancsnoki iroda előszobájának fala. Se föl, se le.

– Kyle parancsnok – szólalt meg John.

– Mondjad – lehetett hallani a hangján, hogy éppen öltözködik. Nemcsak a távkomból hallottuk, az iroda ajtaján át is leszűrődött a hangja.

– Fölösleges kimenned, úgyse tudsz vele semmit kezdeni.

– Aztán miért nem?

– Mert legalább száz tonna kő hever rajta.

– Mi a csuda, fiam, átlátsz a falakon? – nevetett Kyle.

– Szerinted mi kell ahhoz, hogy beszakítsa a falat? Mert én ütöttem már rá ököllel, de attól semmi baja se lett.

– Jó, lehet, hogy van rajta némi kő. Majd félredobálom.

– Mivel? Az AUP-k hetekig szenvednének vele.

A százados felemelte a hangját. – Nézd, John, először is megnézzük, mi a helyzet, aztán eldöntjük, mit teszünk. Légy szíves, bízd ezt rám. Megoldottam már egy-két nehéz helyzetet életemben.

– Kyle – szólt most anya –, ha te kimész, a gyerekekre nem vigyáz senki. Tudod, mi van a szabályzatban.

A parancsnok hümmögött. – Hatályon kívül helyezem a szabályzatot. Nem tehetek mást, nem vihetem magammal őket és nem is küldhetem le hozzátok. Gyerekek, ti maradjatok, ahol… hol vagytok most?

– Itt, alattad.

Kyle feje megjelent odafönt az iroda ajtajában. – Mit kerestek ti ott? Ne menjetek az omlás közelébe!

– Nem megyünk – nyugtattuk meg –, de ha rendbehozod a harmadik szintet és fel tudnak jönni ide, hogy jutunk ki?

– Az nem probléma, két perc alatt csinálunk másik lépcsőt. Menjetek vissza a társalgóba. Nem is. John, rád bízom a második szint felügyeletét. Menj be a C1-es kommunikációs köz-

pontjába és tartsd az összeköttetést köztem és a harmadik szint között. A többieket vidd magaddal és vigyázz rájuk. Rendben?

– Rendben – feleltük unottan. Ez a baj a felnőttekkel, ha útban vagyunk, mindig kitalálnak valami feladatot, amiről úgy tesznek, mintha nagyon fontos volna, csak hogy megszabaduljanak tőlünk. De a parancs az parancs, hát bementünk és elhelyezkedtünk a fotelokban.

Végül is nem volt rossz választás, innen jobban láttuk, mi történik. A parancsnok képre kapcsolta a távkomot, ahogy kiért a hegy lába mögül, s együtt találgattuk a lentiekkel, mekkora munka lesz a helyreállítás.

– Nem lehet azon annyi kő, fiam – mondta Charles, akinek akkorra már sínbe tették a lábát és jobban volt. – A kövön át hogy jönne be a bolygólégkör?

– Amikor a sziklák beszakították a falat, akkor jöhetett…

– Nem, nem. Mennyi most ott a hőmérséklet?

– Mínusz harminc fok – vetettem egy pillantást a műszerekre.

– Látod, csökken. Ha vastag sziklaréteg lenne rajta, az hőszigetelné.

– Itt vagyok – vágta el Kyle a vitát. – Richard, Charles, látjátok a képet?

Megkerült egy sziklát, s elénk tárult az L8-as sérülése. Hát csakugyan nem volt rajta több tonna kő, semmi kő se volt rajta. A földrengés megrepesztette a sziklafalat a mögötte alig egy méter mélyen húzódó acélfallal együtt, s kifelé hajlította. A fal közepén nagyjából vízszintes repedés húzódott, lehetett vagy húsz méter hosszú. Bár a sziklafal mögött lehetett több is.

– Látjátok, nem vészes. Egykettőre befoltozzuk – mondta a parancsnok, és utasította a központot, hogy küldje oda a PRV munkagépet.

– A parancs nem teljesíthető.

– Miért nem?

– A hármas hangárszektor bejárata elzáródott. A PRV nem mozdítható.

Kyle halkan káromkodott. – Hát ott van?!

– Ott – felelte John –, már akartunk szólni, de…

– Jó, akkor megcsináljuk hegesztőpisztollyal. Remélem, az nem a kövek alatt…

Elharapta a mondatot, eszébe jutott, hol vannak a hegesztőpisztolyok. A munkások magukkal vitték őket, most valahol az Altair-rendszerben járhatnak.

Egy darabig nem szólt senki. A parancsnok visszaindult a bázisra.

– Mondanék valamit – törte meg a csendet Lynn. – Kézi erővel nem tudjuk kijavítani a sérüléseket. Beöltözünk, átmegyünk az L8-ason, egyikünk elrepül gépekért, holnapra itt van, addig kibírjuk a felső két szinten. Legfeljebb nem dolgozunk.

– Nem lehet – sóhajtotta apa fáradtan. – Közben rájöttem, ha elárasztjuk az S2-est, a második szint egész hátsó része hidrogénbe kerül. A közlekedőfolyosó nem szigetel hermetikusan.

– Akkor nem használjuk a hátsó részt, amíg ki nem szivatytyúztuk.

– A központ nem engedné elárasztani. Lakóterületre nem lehet beengedni a kinti klímát.

– Átprogra…

– Ráadásul minden tele van villanyvezetékekkel, és nem tudjuk kikapcsolni az áramot. Márpedig tudjátok, mi történik hidrogén és levegő keverékével, ha kipattan egy szikra.

Sam

– És ha kilyukasztjuk a padlót? – szólaltam meg.

– Tessék?

– Anyuék itt vannak a lábunk alatt – mutattam a szőnyegre. – Fúrjunk egy lyukat a padlóba és hozzuk fel őket.

– Ugyan mivel? Tömör gyémántacél. Nekünk nincs akkora erőnk, mint a földrengésnek.

– Van robbanóanyagunk.

– Jaj, Sam, ne beszélj képtelenségeket…

– Várj, Kyle, ebben van valami – vágott közbe Neill. – A legtöbb robbanóanyag hátul van ugyan, de itt elöl is akad egy kis dinamit. Angie, mennyi kell a padlóhoz? Ehhez te értesz.

– Három centi vastag. Az életben nem találsz annyi dinamitot, ami azt átviszi. Ha mégis, akkor meg belőlünk nem marad semmi.

– Nem biztos. Mondjuk az egyes gépraktárat kiürítjük, fölerősítjük a mennyezetre, rázárjuk az ajtót és hátramegyünk az L7-esbe. Öt perc alatt csinálok akár időzítőt, akár rádiós távkapcsolót. Ne mondd nekem, hogy tíz acélfalon át még le tudja vinni a fejünket.

– Jó, akkor nézd meg, mennyi dinamitod van, és robbantgass, ha ahhoz van kedved. Semmire se fogsz menni vele.

– Tizenöt kiló – mondtam.

– Honnan veszed?

– Tudom.

Nem mondtam el, hogy akkor láttam, amikor eltörtem Jeanne kedvenc porcelán teáskannáját és egész délután a gépraktárakban meg a műhelyekben bujkáltam. Az ilyesmit nem jó a felnőttek orrára kötni, meg hát ott volt Jeanne is, aki csak sejtette, hogy én csináltam, de nem volt bizonyítéka.

Angie felkuncogott. – Tizenöt kiló dinamittal akarod kilyukasztani a mennyezetet?

– Akkor használjunk mást – mondtam, nem hagytam az ötletemet. – Hátul a lőszerraktárban tonnaszámra hever.

– Aha, épp csak nem tudjuk megközelíteni.

– De mi igen.

Erre mindenki egyszerre kezdett velünk üvöltözni, hogy szó se lehet róla, hogy kölykök kezébe robbanószert adjanak, pedig tudhatták volna, hogy a parancsnokra gondoltam. Ő katona, még a robbantós iskolát is elvégezte, mindig ő irányítja apáék sziklarobbantásait. Csak hátramegy, hoz ekrazitot vagy akármit, és ott robbant, ahol akar. Percekbe telt, amíg sikerült megértetni velük. Elsősorban Kyle maga segített, rájuk szólt, hogy csönd legyen.

– Tudhatnátok, hogy Sam nem hülye – mondta szigorúan. – Énrólam beszélt, használjátok a fejeteket! Angie, számold ki, mekkora erő kell a lemez átlyukasztásához.

– Te komolyan gondolod…

– Először teljesítsd a parancsomat, aztán vitatkozz! Mivel az L8-ast nem tudjuk újrahermetizálni, készültségi állapotot rendelek el. Richard, Stuart és Neill, mérjétek fel, milyen készleteitek vannak odalent, meddig tudtok kitartani. Jessica és Lynn Charles mellett marad, Angie számol, aztán segít, ahol kell. Mindjárt bezsilipelek. John, gyere az S1-hez.

– Megyek – mondta John, mi persze követtük. Az összeomlott lépcsőház tetején csakhamar megjelent a százados.

– Először is helyreállítjuk a közlekedést a két felső szint között. Hívjatok ide valami robotot, amit találtok.

6.

A második szinten csak háztartási és egyszerűbb segédrobotok voltak, azokból hoztak egy emberszabásút. Közben a parancsnok kimászott az űrruhájából és előszedett néhány fémrudat. Ledobálta őket a robotnak.

– Csavarozd össze őket!

Csakhamar volt két hosszú póznájuk, már csak létrafokokat kellett közéjük rakni és letámasztani a sziklahalom fölött. Mindkét végét rögzítették műanyag ragasztóval.

– Parancsnok – mondta John. – Tulajdonképpen ha már robbantani akarunk, miért nem a köveket durrantjuk szét?

A százados megindult a létrán és lepillantott a sziklaomladékra. – Nem lehet. Ha az S1-ben robbanás történik, a központ lezárja az egész elülső blokkot, és… Neill!

– Igen, Kyle, értelek – hangzott a válasz –, az S1-ben csakugyan nem robbanthatunk, de a C1-ben sem. Át kell gondolni, hol enné be a központ. Talán a C4-ben már lehetne.

– Akkor a hidroponikának annyi – dörmögte Lynn, akinek sok munkája feküdt az algatenyészetben.

– Ki fogom bírni nélküle – mondta Neill utálkozva –, de éppenséggel hátrébb is mehetünk.

– Abbahagyhatjátok a tervezgetést – szólalt meg Angie letörten. – Kész vagyok a számítással.

– Mondjad.

– Kilencszáz kiló trotil kellene hozzá.

– Van annyink – mondta Jeanne.

– Van, és odaveszne a fél bázis. A falak kicsit gyengébbek a mennyezetnél. A Főparancsnokság aligha köszönné meg, ha…

– Vészhelyzetben vagyunk, szabadon döntünk és csak magunknak tartozunk felelősséggel – idézte Neill a szabályzatot.

– Ezen most ne vitatkozzunk – szólt a parancsnok. – Ha másképp nem megy, robbantani fogunk, de csak végszükség ese-

tén. Úgyszintén végszükség esetén azt is megkockáztatjuk, hogy elárasszuk a hátsó szektorokat, vállalva a tűzveszélyt is. A harmadik megoldás a sziklatorlasz felrobbantása, amihez valószínűleg a központ nagy részét ki kell kapcsolni, ezzel pedig az egész bázis üzemképességét kockáztatjuk. Mindhárom megoldás veszélyes, és addig nem is foglalkozunk velük, amíg be nem bizonyosodik, hogy veszélytelenebb megoldás nincsen. Nos hát: mi a helyzet a készletekkel?

– Hát nem szeretnék sokáig itt ülni – mondta Stuart. – Vizünk van, de ennivalónk egy gramm se. A légcsere jó, levegővel el vagyunk látva.

– A szellőző – mondta John. – Az átvezet a szintek között.

– És ott másszunk ki?

– Nem, de… nézzük csak – John keresett egy szellőzőnyílást a fal tövében. – Itt vagyok a C1-es társalgójának előszobájában, mi van ez alatt?

– Az L1-es közlekedőfolyosója – lépett oda Kyle százados. – Valaki menjen oda és keresse meg a szellőzőt a mennyezeten. Robot, ide! Szereld le a szellőzőrácsot.

A robot kombinált karjából csavarhúzó bújt elő. Egykettőre leszedte. John és a százados a lyuk fölé hajoltak.

– Látom a közlekedő padlóját… hahó, Neill, látlak!

– Hahó, John – nézett föl a pilóta. – Remek, pár hét fogyókúra és kint vagyunk, egy pukkanással, mint Micimackó.

– Ugyan már – torkolta le Jeanne, aki közben már két folyosóval arrébb a konyha felé tartott –, ott fogunk ennivalót leküldeni nektek, ha sokáig kell rostokolnotok. Néhány edény, egy kis madzag és kész a lift. Mekkora az a lyuk?

– Huszonöt centiméter – mérte meg John.

– Keresek valamit, ami átfér rajta.

– Hány mozgósítható robotunk van? – szólalt meg Charles.

– Sok, miért?

– Szerintem elbánnának azzal a sziklatorlasszal.

A parancsnok felnézett, lélekben körbepillantott a bázison.

– Nem hiszem, Charles. Itt a második szinten csak ezek a házi vacakok vannak, nem bírják el a sziklákat. Nektek odalent az a pár kis lánctalpas nem sokat ér. Ami meg tud birkózni a torlasszal, mind fent van a hangárszektorban, és odakinti használatra tervezték, nem fér be ide.

Pár perccel fél kilenc után működésbe lépett a felvonó. Bár már mindenki reggelizett, a parancsnok úgy határozott, leküldenek néhány napra való élelmet a biztonság kedvéért, Lynn pedig az izgalmak elleni utókezelésül szétosztatott egy-egy tábla vitaminos csokoládét. A rendelkezés nemcsak a gyerekek körében talált osztatlan sikerre, az édességet minden űrhajós szereti.

– Van egy gyanúm, parancsnok – kezdte John majszolás közben. – Ha jól látom a helyzetet, elöl nem tudnak feljönni, hátul nem tudnak feljönni, a padlón át se tudnak feljönni, s bár mindhárom helyen megpróbálkozhatunk valamivel, mindegyik a bázis létét kockáztatja. Szólj, ha valahol tévedek.

A parancsnok helybenhagyólag hümmögött.

– Akkor két választásunk van. Mi ülünk itt, ők meg ott két hétig, amíg meg nem jön értünk a hajó, vagy hívunk segítséget.

– Füstjelekkel?

– Van három Szigmánk.

– És az összes pilótánk odalent csücsül – bólintott Jeanne. – Nagy ötlet, mondhatom.

– Azt hiszed, nem tudom elvinni a Melloniára?

– Azt! – csattant fel a parancsnok Jeanne helyett is. – Én már akkor vezettem űrhajót, amikor te még a világon se voltál, és én se tudom elvinni. – Megfogta a fiú vállát és a szemébe nézett. – Egyet jegyezz meg, John, ha életben akarsz maradni az űrben. Mindig tudd, mire vagy képes és mire nem. Legyél tisztában az eszközeid képességeivel is, de a sajátjaiddal még inkább.

– Jól van, Kyle – vont vállat John és megvakarta az orrát –, akkor mondj jobbat.

Ezen mindenki nevetett. A prof szokása volt ez, mindig így tett, ha valaki vitatkozott vele, de tudta, hogy igaza van.

7.

Jeanne

Sokáig tartott, amíg a parancsnok kezdte komolyan venni John javaslatát. A prof egy idő után már nem bírta tovább és kirukkolt a gyanújával, hogy a szeizmológiai mérések nem érnek egy garast se – ő nem garast mondott, de azt nem írom le, anya megígértette velem –, az Alfa sokkal aktívabb, mint gondoltuk, és valamilyen köpenyi hullámokat emlegetett, amit nem értettem, de két következtetést vont le: hogy a mérések egy részét újra el kell végezni, és hogy a bázis egyáltalán nem olyan biztonságos, mint hittük.

– Ki kell innen jutnunk – jelentette ki –, amilyen gyorsan csak lehet. Bármikor jöhet egy újabb erős rengés. Tény, hogy a sziklafal az L8-nál volt a legvékonyabb, de megsérülhetünk máshol is. Csak a véletlenen múlt, hogy mostanáig nem észleltünk szeizmikus tevékenységet.

– Szerintem rémeket látsz – mondta Kyle. – A Földön egy ideig San Franciscóban éltem, az földrengésveszélyes övezet. Hetven éve nem volt komoly rengés. Ha mi itt a hegységben ilyen övezetben vagyunk, lehet, hogy évtizedekig nem ismétlődik meg; ha pedig nyugalmas övezetben…

– Elhiszem, Kyle, de komoly különbség San Francisco és közöttünk, hogy ha mégis meg találna ismétlődni, akkor komoly az esély, hogy itt veszünk és a küldetésünk is kudarcba fúl.

– Akkor nem fúl kudarcba, ha meghátrálunk egy kis földmozgástól?

– Ez nem „egy kis” földmozgás volt, hanem nyolcas erősségű rengés, ami képes városokat eltörölni a föld színéről. Óriási szerencse, hogy ennyivel megúsztuk. Részemről amondó vagyok, hogy evakuálni kell a bázist.

– Ezt ne kérd tőlem, Richard.

– Nézd, Kyle…

– Várj! Ha elrendelem a bázis evakuálását, akkor először a gyerekeket kell mentenem. Vagyis fel kell raknom őket egy hajóra, ahol persze nem maradhatnak egyedül, nekem is mennem kell, és attól kezdve semmit se tehetek értetek. Tehát amíg ti

odalent vagytok, evakuálásról nem lehet szó. Ha még egy erős rengést észlelünk, hajlandó vagyok fontolóra venni – addig nem. Ezt tehát megbeszéltük. Angie, hány fokon olvad a gyémántacél?

– Hülyéskedsz?

– Szoktam? Elhiszem, hogy kirobbantani nem tudjuk, de miért ne lehetne kitágítani egy ilyen szellőzőnyílást?

– Nem ártana fejleszteni a katonaság műszaki ismereteit. A gyémántacél arra való, hogy mindennek ellenálljon. Kivéve a földrengést. Húszezer fok fölött olvad.

John

Egy órába is beletelt, míg meggyőztük, de igazából Neill ötlete segített. Éppen azon tanakodtunk, hogyan lehetne légmentesen lezárni az S2-t, hogy zsilipnek használhassuk, amikor kibökte.

– És ha HSS-t használnánk?

– Mi a szösztt? – kérdezte anya.

– Hipertéri keresőt. Azzal jó esélye lenne célbaérni.

Stuart felmordult. – Először is a Szigmákon nincs HSS, másodszor ha lenne is, az életben be nem programozod úgy, hogy ez a kölyök elrepüljön vele a Melloniára.

– De van HSS-ünk. Mindig hordok egyet magammal, bent van a szekrényemben.

Azt nem tette hozzá, hogy még egymillió szerkentyűt hord magával, de én tudtam.

– No nem – rázta a fejét Charles –, ezt az életben meg nem eteted velem, Neill. Lehet, hogy addig nem jutunk ki innen, amíg meg nem jön a hajó, az is lehet, hogy addigra jön egy vagy akár tíz újabb rengés és mi itt veszünk, de ők megvárhatják a segítséget az egyik hajóban a síkságon vagy akár orbitális pályán keringve. Nem fogod ezt az esélyt…

– Nyugodj már meg! Johnból jó pilóta lesz, át tud…

– Lehet, de most még nem az. Láttam, mennyit számolnak a pilóták és tudom, meddig kell hozzá tanulni.

– Én pedig pilóta vagyok és azt is tudom, mit kell csinálni. Nem a számolás a lényeg, azt a gép elvégzi. Hallgassatok ide és használjátok a fejeteket.

Ekkor már leültünk a társalgó képernyője elé, ott láttuk őket egytől egyig, amint a labor foteleiben ülnek és tiltakoznak. Neill előkapott egy golyóstollat, mindig azzal szokott játszadozni, ha nagyon belemélyed valaminek a magyarázásába.

– Tegyük fel, csak a példa kedvéért, hogy John ki tudja számítani egy hiperugrás pályaelemeit. Még nem csinált ilyet, de látta tőlem, hogyan kell, és tarthatunk neki egy kis gyorstalpalót. Tegyük fel ezután, hogy a HSS leképezi a *h*-folyosók optimálvektorait, mivelhogy erre való, ugyebár. Most tegyük fel azt is, hogy a parancsnok egy kicsit tanulgat tőlünk s kivételesen használja is valamire a kemény katonafejét, és le tudja következtetni a mátrixpontokat. Ez három feltevés, még nem kell megijedni, senkit se röpítettünk még ki az űrbe. Lássuk a feltevéseink valóságalapját. A HSS-t elővesszük, kipróbáljuk, működni fog. Ez nem gond. Johnt levizsgáztatjuk *h*-pályaalgebrából, és a Főparancsnokság kupolacsarnokának tetejére akasszanak föl mindkettőnket, ha egyetlen hibát ejt, de akkor nem is engedem repülni. A harmadik rész a dolog gyenge pontja, hiszen feltételezi, hogy egy katona gondolkodásra is képes…

Jót derültünk a százados rovására. Ekkor még nem aggódtam, lehetetlennek tartottam, hogy bárki is beleegyezzen.

– De megpróbálni azért lehet. Mivel ez a leggyengébb láncszem, ezzel kellene kezdeni. Tegyünk egy egyszerű próbát. Elmondjuk a századosnak, mi fán terem a hipermátrix-autoszekvencia, és ha olyan képpel bámul ránk, mint tengerimalac az agysebészeti szigorlaton, akkor nem vesződünk John vizsgáztatásával, egyedül úgyse repülhet. Így nem kockáztatunk semmit, hisz garantáltan nem ért majd belőle egy árva mukkot se.

A parancsnok fapofával húzta elő a zsebkendőjét és tüntetően csomót kötött a sarkára.

– Emlékeztetőül – felelte a kérdő tekintetekre –, hogy ha onnan kiszabadultok, el ne felejtsem Neillt megfojtani.

Nevettünk.

– Hacsak inkább nem kezet csókolnod lesz érdemes. Egyébként ha John megbukik a vizsgánkon, te már akkor is életed végéig le leszel nekem kötelezve.

– Ugyan miért?

– Mert ha John egyáltalán vizsgázik, akkor te már átmentél. Vagyis akár repültök, akár nem, te képzett navigátor leszel.

Szakmát adunk a kezedbe. Most azonban addig senki ne szóljon semmit, amíg Stuarték is át nem gondolták az ötletet. Miránk tartozik az eldöntése, hogy keresztülvihető-e.

Angie és Stuart összenézett, de mintha valami egészen más foglalkoztatta volna őket. Fölkeltek és kimentek. – Hadd beszéljünk egy kicsit négyszemközt.

8.

A Weston házaspár néhány percig beszélt kettesben, aztán felszóltak Jeanne-nak, hogy menjen át a C2-be. Jeanne sápadtan állt fel és indult, a többiek csodálkozva összenéztek. Negyedóra is beletelt, amíg Stuart megszólalt a távkomon:

– Kyle, átmennél a C2-be?

A parancsnok fölkelt és ment. Jeanne nem volt ott, alighanem hátrébb járt már. Kyle leült a társalgó képernyője elé és Stuartékhoz kapcsolta.

– Nos, elég nehezen ment – kezdte Stuart a fejét vakarva –, de úgy néz ki, rá tudjuk venni. Ha már mindenképpen Johnnak kell vezetni a hajót, szeretnénk, ha ő lenne a navigátora.

– Meg vagytok húzatva?…

– Várj, Kyle. Te soha nem tudnád elnavigálni. Megtanulhatod a mátrixszekventálást, de az évekbe telik. Jeanne néhány óra után jobban fogja csinálni, mint én a kadétiskola végére. Ehhez nem szaktudás kell, Kyle, hanem intuíció.

– Mi az ördög…

– Igen, Kyle. Ezt mindig titkoltuk, de most ezen múlhat az életünk. Így se volt könnyű rávenni, hogy használja a képességét.

– Tehát…

– Igen. A pszichometriai vizsgálat szerint a hatodik érzéke háromszázszor erősebb a normálisnál.

A parancsnoknak felrémlett a fejében, hányszor tűnt úgy neki, hogy Jeanne belelát a gondolataiba vagy előre tudja, mi fog történni. Igaz, a földrengést nem érezte meg. De a múltkor is, amikor… csakugyan, ez akkor is feltűnt neki, de véletlennek tartotta. Stuart a könyvespolcnál állt és keresett valamit, Jeanne háttal neki az asztalt terítette. Stuart levert egy könyvet, utána-

kapott, de elkésett, Jeanne pedig hátranyúlt és elkapta. Tényleg, így visszagondolva világos, hogy nem lehetett véletlen, Stuart alig ütött zajt, Jeanne pedig meg se fordult, mintha hátul is lenne szeme.

Vagy amikor először mentek ki a Dayton-fennsíkra. Ben Daytonról kapta a nevét, aki úgy esett hasra egy észrevehetetlen repedésben, hogy eltörte a karját, haza kellett küldeni. Negyven munkás közül legalább húsz elesett ott, a többi is csak azért nem, mert figyelmeztették őket. Amikor a tudóscsoportot kivitte oda, Jeanne haladt legelöl, ő pedig Richarddal beszélgetve nem figyelt oda, ezért később még rengeteg szemrehányást tett magának. Jeanne észrevette a repedést, átlépte és bevárta Neillt, hogy megmutassa neki. Pedig ő maga se tudta mindig, hol a repedés, annyira észrevehetetlen volt. Akkor azt gondolta, Jeanne-nak jó a szeme.

– Gondolom… tisztában vagytok a kockázattal.

– Mindenképpen óriási kockázatot vállalunk, Kyle, ha egy tizennégy éves sráccal akarunk segítséget hozatni, de te semmivel se lennél jobb navigátor Charlesnál vagy akár Dave-nél. Fel tudsz szállni, le tudsz szállni, orbitális pályára tudsz állni, ez semmi. John ezerszer többet tud nálad már most is, és belőle se lenne jó navigátor öt évnél előbb.

– Angie?

Az asszony felsóhajtott. – Nem könnyű döntés, elhiheted. Amíg itt van, legalább úgy érezhetem, hogy vigyázok rá. És a képessége… a Cerniáról azért jöttünk el, mert már kerültek minket. Megmondta az óvónőjének, hogy a férje félrelép, egyszerűen leolvasta az arcáról.

– Ajaj.

– Ma már persze magában tartja az ilyen dolgokat, de nem volt könnyű megbarátkoznia önmagával.

– Mit mondjunk a többieknek?

A parancsnok visszatért a gyerekekhez, Westonék is társaikhoz.

– Hát Jeanne?

– Kifárasztották az élmények – mondta Angie –, lepihent egy kicsit.

– Nem kell ilyenkor mindenkinek talpon lenni? – kérdezte Sam. – Vészhelyzet van.

– De, talpon kell lenni az egész *legénységnek* – nyomta meg a szót a százados. – Egyelőre ti még nem tartoztok a legénységhez, kivéve Johnt, ha csakugyan úgy döntök, hogy fölküldöm egy hajóval.

– És csakugyan úgy döntesz? – érdeklődött John.

– Még nem tudom. Lehetséges. Ne szólj semmit, Charles. Ez csak végszükség esetén fog bekövetkezni, de már most elkezdünk készülni rá. Elmondom, mit csinálunk. Elfogadom Neill véleményét, John valószínűleg boldogulni fog a pilótaülésben. De kell egy navigátor is. Ebben is elfogadom Neill véleményét, elképzelhetőnek tartom, hogy nem leszek alkalmas a feladatra. Mivel azonban nem válogathatunk több száz jelentkező közül, az összes szóba jöhető személy megkezdi a navigációs kiképzést. Vagyis mi ketten Jeanne-nal.

Neill bosszúsan fújt egyet. – Jeanne mint navigátor?!

– Esetleg, Neill. Ha ő bizonyul alkalmasnak, ő fog repülni. Mármint ha egyáltalán repül valaki. Sam és Dave nyilvánvalóan túl kicsi még ehhez.

– Mit, attól az egy évtől ő már elég nagy?! – méltatlankodott Sam.

– Nem, de nincs miből válogatnunk.

– Hát én bele nem ülnék olyan hajóba, amit ezek ketten vezetnek – dörmögte Dave. – MME-effektus.

– Mi a szösz?

– Maximális Mértékű Esztelenség.

– Én pedig beleülök – felelte Kyle –, mert három kitűnő pilótánk van, és ha ők azt mondják, hogy el tudják vezetni a hajót, akkor úgy is van.

– Dehogy ülsz bele, parancsnok – szólt Angie –, ha Jeanne lesz a navigátor, neked itt kell maradnod. Különben senki se vigyáz a két kicsire.

– Énrám nem is kell – mondta Sam –, én velük megyek!

9.

Jeanne

Tipikus űrhajósszokás, normális embernek ilyesmi eszébe se jutna, de normális ember nem is megy az űrbe. Engem is úgy hoztak. Csak űrhajósoktól telik ki olyan esztelenség, hogy ezt az egész gyötrelmet végigcsináltassák velünk, amikor azt se lehet tudni, hogy fogunk-e egyáltalán repülni, illetve teljesen nyilvánvaló, hogy nem fogunk. Senki se őrült meg, hogy két gyerekkel vezettessen át egy hajót több naprendszeren, vagy ha ők még vállalkoznának is rá, hát én garantáltan nem. Még akkor is félek, ha pilóta vezeti a gépet, hát még Johnnal.

De hát parancs az parancs, muszáj volt végigcsinálni. Eleinte borzasztóan éreztem magam, nem is a kiképzés miatt, hanem mert… *amiatt* volt az egész. Neillnek nem mondták meg, a parancsnokon kívül senkit se avattak be. Neill lett a kiképzőtisztem, nehogy elfogult legyen, a parancsnoké meg apa. Anya kontrollált mindkettőnket.

Az is elég nagy esztelenség, ahogy ez az egész működik. Persze nekem könnyű volt, de biztosan tudom, hogy más ember… szóval aki nem olyan, mint én, rengeteget szenvedhet ezekkel a lehetetlen hipermátrixokkal. Mielőtt elkezdtük, apa azt mondta, Neill nem tud rólam semmit, ezért úgy fog tanítani, ahogy őt is tanították, elmondja, hogyan kell kiválasztani a mátrixszekvenciákat. Ezt jegyezzem meg, mert kikérdezi, de nem kell bíbelődnöm a szabályok alkalmazásával, egyszerűen válasszam azt, amelyik megtetszik.

Négy órát ültem abban az istenverte *Helios*ban és nyomkodtam a gombokat. Az első órában Neill magyarázott és az alapelemeket gyakoroltuk, alapmátrixok, transzponált mátrixok, reduktív mátrixok, reduktív transzponált mátrixok, meg még vagy egy tucat, és ami a legjobb, Neillnek fogalma se volt róla, hogy ezek tulajdonképpen micsodák. Az egész Galaxisban nincs egy teremtett lélek, aki értené a hipermátrixokat, nem látta őket senki, nem találta fel senki, egyszerűen vannak, és nélkülük nem lehet repülni. A hipertérelmélet legalább érthető, de az persze Johnnak jutott.

A második órában elrepültünk a Melloniára először négy alapmátrixszal és két variánssal, aztán három reduktív mátrixszal és két transzponált… szédülök, ha csak belegondolok. Vagy ötször megtettem az utat anélkül, hogy egy centit is haladtam volna. Aztán jöttek a közelebbi rendszerek, aztán távolabbiak, Neill mindenféle értelmetlen útvonalakat diktált, hogy a különböző helyzeteket gyakorolhassuk. A Rigel megközelítésénél még integrált transzponált reduktív trivariáns is szerepelt, azt hittem, ott esek össze.

Persze arról fogalmam se lehetett, hogy jól választok-e vagy se. Neill megígérte, hogy ha olyan rosszul szerepelek, hogy lehetetlenség rám bízni egy hajót, akkor nem kínoz fölöslegesen, hanem abbahagyjuk. De a pontszámomról nem tudhattam semmit, amíg be nem fejeztük.

Mikor végre otthagyhattam azt az átkozott hajót, csak annak örültem, hogy a hangár fel volt töltve levegővel, nem kellett űrruhába bújni. Belerogytam egy kocsiba, a lépcsőházon persze csak létramászással juthattam át, aztán egy másik kocsiba és be az ágyba. Az eredmény sem érdekelt. Csak aludni akartam.

John

Mikor a parancsnok kikászálódott az *Uranos*ból, lezuhanyozott, aztán letelepedett mellénk a társalgóba és hozatott egy borjúszeletet. Még félórát vártunk, akkor előkerültek a pilóták és közölték, hogy Jeanne is végzett, de ő nem jött oda hozzánk, egyből lefeküdt. Nem csodálom, Kyle is alig állt a lábán.

– No, halljuk a szentenciát.

– Hát, Kyle, érdekesek ezek a számok – böngészte Angie a noteszát –, megérne egy misét, hogy…

– Nekem nem ér meg egy misét, négy órát küzdöttem ezekért a számokért. Csak a lényeget.

– Negyvenhét pontod van, Kyle.

– Az mit jelent?

– Lehetne belőled navigátor, de csak igen gyenge. Ötvenöt ponttól fölfelé…

– Ezt most hagyjuk – a parancsnok mindig türelmetlen volt, ha kifáradt. – Jeanne?

– Jeanne-nak kilencvenhat pontja van.

Hát erre dobtunk egy hátast.

– Mennyi a maximum?!

– Száz.

– Ha ez hivatalos vizsga lett volna – mondta Neill a fejét vakarva –, egy órán belül a kezében lenne az első osztályú mélyhiper a főhadnagyi plecsnivel együtt. De vesszek meg, ha értem.

Kyle váratlanul elnevette magát. – „Több dolgok vannak földön és egen, mintsem bölcselmetek felfogni képes." Mit akartok, Mozart tízéves korában már…

– Hagyd most a kultúrát – vágott közbe apa –, azt mondd meg, mihez kezdünk most.

– Amit mondtam. John levizsgázik szépen azokból a hipertéri akármicsodákból, aztán ha repül, akkor Jeanne lesz a navigátora. Ha nem repül, akkor ezt a kilencvenhat százalékos tesztlapot szépen hazaviszitek és bekeretezitek.

– Mitől függ, hogy repülök-e? – kérdeztem.

– Tőlem.

– Azt tudom. A döntésed mitől…

– Sok mindentől. Ha újabb erős rengés jön, repültök. Ha valami egyéb tényező lép fel, ami súlyosbítja a helyzetünket, repültök. Ha a lenti srácok kiszabadítására tett erőfeszítéseink csődöt mondanak, repültök. Ha ezek közül egyik se következik be, itt maradtok. Ha minden kellemetlenség egyszerre bekövetkezik, plusz még a hagyományos zöld űrlények is ránk támadnak, de te nem érsz el elég jó eredményt, akkor is maradtok.

– Ez biztató – mondta Dave –, zöld űrlényeket még senki se látott, úgyhogy valószínűleg repülnek.

Nem foglalkoztunk az éretlen közbeszólással.

– Meddig tart? Ez is négy óra lesz, vagy még több is?

– Nem, nem hiszem – mondta Neill. – Egy-két óra alatt végzünk.

10.

John hetvenkilenc pontot kapott, de a pilóták megszavaztak neki még öt korrekciós pontot olyan szempontok alapján, amit csak ők értettek. Így megkaphatta volna a másodosztályú hipertéri pilótai minősítést, ha a vizsga valódi.

Míg Neill a fiút vizsgáztatta, az elmúlt órákban a hegység köré telepített szeizmológiai szondák – szerencsére ezek a hangárszinten voltak – elég sűrű hálózatot alkottak már, hogy a központ valami fogalmat alkothasson a kéreg mozgásairól. Ennek alapján egyelőre nem kellett újabb rengéstől tartani, bár persze az érzékelőrendszer parányi volt a hegység méreteihez képest, no meg a köpenyi áramlatokról továbbra se tudtak semmit. Mindenesetre a parancsnok aludni küldhette a legénységet, az átélt izgalmak miatt már délután négykor. A robotokkal vékony hengerekbe tekertették az ágyneműt, úgy bocsátották le a szellőzőn. A laborok pihenődíványain kényelmes fekvést találtak az alsó szint foglyai.

Éjféltájban ébredtek, s rövid „reggeli” után munkához láttak; folytatták, ahol abbahagyták, keresték a kijutás módjait. Ezúttal módszeresebben. Lynn és a járóképtelen Charles a bázis térképét tanulmányozta át apróra, minden talpalatnyi helyet megnézve, nincs-e valami, ami segíthet. A többiek a valóságos bázison tették ugyanezt, öten lent, öten fönt. A parancsnok háromszoros túlbiztosítást rendelt el: mindenkinek kijelölte az átkutatandó területet, de ezek átfedték egymást, hárman is megnézték ugyanazt a zugot. Sokszor percekig tanulmányoztak egy-egy gépet, készüléket, nem lehet-e valahogy hasznát venni, aztán feljegyeztek valamit és továbbmentek.

Négy órát töltöttek ezzel, aztán leültek megvitatni a felfedezéseket. Újabb ötletek születtek. Leereszkedni a liftaknába, kiemelni a földszinti liftajtót és robotokkal benyomatni a torlasz egy részét az aknába. Ezzel az volt a baj, hogy a robotok képtelenek voltak a szűk helyen megközelíteni a kőhalmot, ráadásul veszélyes lett volna a parancsnoknak egyedül kiemelni az ajtót a sziklahegy mögül. Elszigetelni az L8-as közlekedőfolyosóját a szektor többi részétől, csak onnan kiszivattyúzni a hidrogént és úgy átmenni rajta, de ez is kivihetetlennek bizonyult, az ajtók szigetelése nem bírná a hőmérséklet- és nyomáskülönbsé-

get; csak a szektorhatárokon voltak rendesen záródó, légmentes zsilipajtók.

Reggelre világossá vált: nincs több lehetőség. Választani kellett, elárasszák a hátsó részt, robbantsanak, elküldjék a gyerekeket vagy várjanak.

Angie és Neill látott hozzá a robbantás lehetőségeinek áttekintéséhez, Kyle és Stuart pedig az S2 elárasztásának következményeit vette számba. A másik két változatot már elintézték, a gyerekek képességeiről meggyőződtek, ami pedig a várakozást illeti, ez senkinek sem volt ínyére. A prof megjegyezte, hogy a tudóscsoportért két hét múlva érkező hajó még semmilyen segítséget nem fog tudni adni nekik, nem hoz magával semmit, aminek hasznát vehetnék; csak annyira jutnak vele, hogy visszaküldhetik segítségért.

A hátsó szektor elárasztása nemcsak veszélyes volt, megoldhatatlannak bizonyult. A központ megmakacsolta magát, nem engedte kinyitni az L8-ast, s mikor megpróbálták kikapcsolni a védelmet, világossá vált, hogy ezzel veszélybe sodornák az egész bázist.

A robbantással még inkább. Ehhez annyira ki kellene iktatni a központot, hogy teljesen védtelenné válnának.

11.

Jeanne

– Már felkészülni is épp elég nagy őrültség volt, de hogy tényleg repüljenek is…

– Mi mást tehetnénk? Nem ülhetünk itt két hétig arra várva, hogy jön-e újabb rengés vagy sem.

– Egy évig nem volt…

– De tegnap igen, és az éppen elég volt, hogy hidegre tegyen minket.

– Csend legyen! – ez a parancsnok volt. – Nem bazárban vagyunk, felderítőbázison! A szabályok szerint fogunk cselekedni. Először is: John, Jeanne, gyertek ide.

Odamentünk.

– Életveszélyes feladatra csak önkénteseket lehet küldeni, ráadásul ti még gyerekek vagytok, semmilyen űrhajós kötelezettség nem vonatkozik rátok. Szabadon dönthettek, vállaljátok-e vagy sem.

Komoly képpel néztünk egymásra.

– Én vállalom – mondta John. Neki persze ez nem gond, akármit megtenne, hogy repülhessen.

– Most vágjam rá, hogy én is – kérdeztem –, aztán elhajózunk a naplementébe, vége főcím, mindenki boldog?

Kyle megrázta a fejét. – Nem, mondjál nyugodtan nemet, ha azt érzed helyesnek.

– Honnan tudjam, mi a helyes? Ha itt pusztulunk…

– Nem, Jeanne – szólalt meg a prof –, azt tedd, amit te magad a saját szempontodból helyesnek tartasz.

– Ülj le – mondta apa, mielőtt egy hangot is szólhattam volna. – Ülj le, kislányom, és végy egy nagy levegőt. Lassan fújd ki, és kérdezd meg magadat: mit kell tennem?

Mint egy gép engedelmeskedtem. Mire a levegő kiment, tudtam a választ. De egy cseppet sem örültem neki.

John

– Akkor kezdjük – mondta Kyle, végigtekintve a legénységen. Hárman voltunk, Sam velünk akart jönni, Dave itt maradt. – Starteligazításra jelentkezz.

Megigazítottam az űrruhám övét. Sammel kihúztuk magunkat, Jeanne meg se moccant.

– Kérem az útvonalat.

– Pandora 260-as kilépés. Arcadia átrepülése delta 17, théta 290, rhó 62, 240-es kilépés. Lavinia átrepülése delta 19, théta 204, rhó 50, 270-es kilépés. Aglaia átrepülése delta 21, théta 130, rhó 37, 220-as kilépés. Mellonia megközelítése delta 23, théta 77, rhó 19. Bejelentkezés az AA vészhelyzeti frekvencián segélyhívójellel.

– Kérem a mátrixkapcsolati referenciákat.

Jeanne lehunyta a szemét, úgy sorolta:

– Pandora expass 1000 alapmátrix. Arcadia inpass 1000 reduktív, expass 1010 transzponált. Lavinia inpass 1010 transzponált reduktív, expass 1025 reduktív bitranszponált. Aglaia inpass 1025 reduktív integrált, expass 1030 integrált bitranszponált. Rheia inpass 1030 reduktív variáns, expass 1040 transzponált variáns. Mellonia inpass 1040 reduktív variáns. Kovariancia zéró Pandora, 24 Arcadia, 30 Lavinia, 70 Aglaia, 90 Rheia, 110 Mellonia. Gravitációs turbulencia 3 Pandora, 9 Arcadia, 4 Lavinia, 71 Aglaia, 63 Rheia, 20 Mellonia. Mátrix-szekvenciák száma körülbelül… – kinyitotta a szemét – hárommillió az egész útvonalon.

Elmosolyodott, nyilván amiért ilyen jól tudta, amit órák óta sulykoltak belénk és leírattak velünk tízezerszer.

– Rendben van. Névsorolvasás! Samuel O'Brian utas!

– Jelen! – ugrott vigyázzba Sam.

– John O'Brian hajópilóta!

– Jelen – feleltem, kicsit kelletlenül, a névsorolvasást mindig vagy a hajóparancsnok tartja, vagy őt szólítják elsőnek.

– Jeanne Weston navigátor hajóparancsnok!

Jeanne nem felelt, csak összevonta a szemöldökét. – Azt hittem, John lesz a parancsnok.

Én is azt hittem. Mindenki azt hitte.

– Soha nem mondtam olyat, hogy John lesz. A hajóparancsnok Jeanne Weston. Sam, kérem a személyzeti rangsort.

– Jeanne Weston, John O'Brian, Sam O'Brian.

– John, kérem a személyzeti rangsort.

– Jeanne Weston – sóhajtottam –, John O'Brian, Sam O'Brian. De miért?

– Mert ő a legokosabb és legérettebb köztetek. És elsősorban a legmegfontoltabb. Lehet, hogy repülni tudsz, de irányítani még nem. Ezért mindenki – végignézett rajtunk –, ismétlem, *mindenki,* minden körülmények között szót fogad Jeanne-nak, ellentmondás nélkül.

– Értettük.

– Jól van, fiaim. Startra felkészülni!

– A1 hívja *Helios*t.

– Itt *Helios,* minden rendben. Kigurulási engedélyt kérek.

– Kigurulási engedélyt megadom. *Aiolos* pozíciója hatezer méter, huszonkilenc fok, ezerméteres távolságot tarts.

– Vettem. Nem karcolom le az oldalát, ne félj.

– Ne is. A nagyapja sündisznó volt, ő karcolná le a te oldaladat.

A hajó lassan kigördült a hangárkapun, amely bezárult mögötte. John széles ívben jobbra fordult, s néhány száz méter után ismét bejelentkezett.

– *Helios* hívja A1-et, felszállási engedélyt kérek.

– Itt A1, felszállási engedélyt megadom.

Búcsúszavak nem hangzottak el – azokon már túlestek, felszálláskor ez nem hoz szerencsét. A bázison maradtak mély sóhajt küldtek a kecsesen felemelkedő ezüsthenger után, amely magával vitte jövőjüket.

A rendszer átrepülése eseménytelenül történt. Sam John mögött ült a pilótafülkében és mohón figyelte minden mozdulatát. Jeanne bevonult a kabinjába és leheveredett, alig szólt pár szót egész idő alatt.

– Készülhetsz – nyomta le a távkom gombját John, amikor elhagyták a P5 pályáját.

– Jó – ennyi volt a válasz.

Beletelt néhány perc, amíg Jeanne előkerült. Leült a hipernavigációs pulthoz, rápillantott a mátrixlistára, aztán minden hivatalos formaságot mellőzve csak annyit mondott: – Kapcsold be.

John üzembe helyezte a rendszereket. – Hiperhajtóművek bekapcsolva. Pályaelemek…

– Én is látom – szakította félbe Jeanne, teljesen szabálytalanul. – Állítsd be.

John engedelmeskedett. – Kilépési pályaelemek beállítva. Ugrásra készen.

Jeanne-nak most át kellett volna néznie a mátrixlistát és megkezdeni az autoszekvenciát, hogy az optimális mátrixot kiszámíthassa. Nem tette. Minden szabályt áthágva egyszerűen kiválasztott egy mátrixot és lenyomta az indítógombot.

Az űr meglódult, a csillagok átrendeződtek, s velük szemközt megjelent egy fényes csillag a távolban.

– Hol vagyunk? – kérdezte Sam.

– Gondolom, az Arcadia-rendszerben – vont vállat Jeanne, azzal fölkelt és a kabinja felé indult.

John nem bírta tovább. – Jeanne, ezt nem így kell csinálni.

– Igazán?

– Te is nagyon jól tudod. A protokoll…

– A protokoll le van ejtve. Ott vagyunk, ahova igyekeztünk?

– Nem tudom.

– Hát számold ki. Ha eltérést találsz, legközelebb az összes protokollodat végigkarattyolom, de addig úgy navigálok, ahogy nekem tetszik.

John kétszer is átszámolt mindent. Pontosan ott voltak, az Arcadia-rendszerben, 17-290-62-es pályán.

13.

John

„Arcadia és Lavinia átrepülése különleges esemény nélkül lezajlott” – jelenthettem volna az Aglaia-rendszerben, ha valaki odajött volna és megkérdezi. De csak odáig volt ilyen szerencsénk.

Amikor beléptünk a rendszerbe, a pályaelemeink 20-130-37 voltak, deltában eggyel lejjebb voltunk. Kiszámoltam, hogyan tudom korrigálni, aztán végrehajtottam a pályamódosítást. Csak azt nem tudtam, hogy egy pilótának ilyenkor azt is ki kell deríteni, mi okozta az eltérést. Különben megismétlődhet, de akkor már nagyobb lesz.

Nagyobb is lett. Amikor kiugrottunk a rendszerből, nem a Rheia-rendszerben találtuk magunkat.

– Hát ez mi? – kérdezte Sam.

– Egy vörös törpe – mondta Jeanne.

– A Rheia mióta vörös törpe?

– Ne idegesíts! – szóltam rá. – Megpróbálom kideríteni, hol vagyunk.

– Hagyd, majd én – mondta Jeanne és elővette a csillagtérképet. – Ez a Poseidon.

– Honnan veszed?

– Nézz a térképre. Az Aglaia körül hét rendszer van, ebből négy vörös törpe. Az egyik a Lavinia, onnan jövünk. Az irányunk alapján ennek a Poseidonnak kell lennie.

– Ha az irányunk az lett volna, amit hiszünk, most a Rheiát látnánk odakint – böktem a monitorra.

– Nem térhettünk el olyan nagyon. Fordulj delta 74-re és irányozd be 210-es kilépésre.

– Honnan tudsz te ilyeneket?

– Sehonnan. Mindjárt beállítom a mátrixokat. Ha jól sejtem, a Corinnán fogunk kilyukadni, s onnan megközelítjük a Rheiát.

Ugrottunk, az eredmény egy újabb vörös törpe volt, holott a Corinna fehér. Jeanne egy kicsit zavartan kapcsolt újra a csillagtérképre.

– Ez vagy a Selma, vagy a Corinna Minor. Próbálj bolygókat bemérni.

Átvágtunk a naprendszeren, bolygónak nyoma se volt.

– Akkor a Selma – jelentette ki Jeanne –, tehát jobbra fordulunk és…

– Mi az, hogy jobbra?! – törtem ki. – Hol van az űrben jobbra? Jeanne, neked teljesen elment az eszed? Még több ugrást akarsz csinálni, hogy végérvényesen eltévedjünk a Galaxisban? És ha az a legelső törpe egyáltalán nem a Poseidon volt? Gondolkozz már, az ég szerelmére!

– Jó, gondolkozom. Akkor mondj jobbat.

Ez a higgadt arckifejezés szinte már nem is Jeanne volt.

– Fogalmam sincs, de ahelyett, hogy tévelygünk összevissza, valami értelmeset kellene csinálnunk! Bemérni a csillagképeket vagy mi tudom én!

– Tessék, mérd. Tudod, hogy kell?

– Nem.

– Sam, te tudod?

– Mi az, hogy…

– No látjátok. Én se tudom. Tehát azt fogjuk tenni, amit tudunk. Állj 13-79-24-es pályára és célozd meg a 217-es kilépést. És ne hibázz, ha lehet.

Jeanne az Arsinoét célozta meg, de ahelyett is egy vörös törpét kaptunk. Jeanne fél percig mozdulatlanul nézte a képernyőt, aztán lehajtotta a fejét.

– Hát ez van, fiúk. Eltévedtünk. Az én hibám. Nincs más választásunk, mint menni előre az űrben… ha nem találunk egy kikötőt, meghalunk, és kikötőt csak úgy találhatunk, ha megyünk. De másképpen. John, szükségem van az összes csillag listájára, amiket elérhettünk az Aglaia után, aminek a Rheiának kellett volna lennie és a Poseidonnak hittem. Mostantól nem hiszem el, hogy… nem hiszek el semmit. Készítünk egy táblázatot. Három csillagot láttunk az Aglaia után, mostantól a nevük ál-Poseidon, ál-Selma és ál-Arsinoe. Minden paraméterüket tudni akarom, amit a rendszer rögzített. Sam, te ellenőrzöd John munkáját. Én pedig levonom a következtetéseket. Még ma tovább akarok menni, úgy, hogy tudom, hová megyek. Munkára!

Jeanne

Nem volt más választásom, parancsnoknak kellett lennem és vezetnem a hajómat. Utáltam, de nem tehettem mást.

John majdnem félórát vacakolt a táblázattal, mert nem engedtem, hogy összecsapja, kétszer ellenőriztettem vele mindent. Aztán adtam csak oda Samnek, hogy ő is kétszer ellenőrizzen mindent, és végül én is ellenőriztem. Én is kétszer.

Nem volt ellenvetés.

– Az űr ellenséges – mondta John –, apa mindig mondja. Csak maximális felkészültséggel győzhetjük le.

– Igen – feleltem –, úgyhogy most küldd rá a keresőt az ál-Poseidonra, de úgy, hogy csak az Aglaiát add meg referenciaként. Semmi mást.

– Rendben, parancsnok.

Negyedóra múlva megvoltak az adatok. Nyolc csillagot kaptunk, amik bármelyike lehetett az ál-Poseidon.

– Jó, most futtass le mindegyikkel egy keresést az ál-Selmára.

– Az nyolcszor ennyi idő lesz – jajongott Sam.

– Lehet, hogy kevesebb – felelte John –, a gép fel tudja használni a korábbi adatokat a későbbiekhez. De egyébként sincs más választásunk.

Valóban kevesebb lett, kicsit több mint egy óra. És eredményül most már százkilencven csillagot kaptunk.

– Hát más megoldás akkor sincs. Indítsd el a futtatást mindegyikre, keresd az ál-Arsinoét. Több száz találatot fogsz kapni, de szerintem ezer alatt. Mondjuk, hogy öt perc lesz egyet-egyet kiértékelni… legrosszabb esetben három-négy nap. Ahogy megkapjuk őket, kezdem a kiértékelést.

És nekiláttam. Az első csillagra tizenhárom percet kellett várni: ez volt az Andema. Hamar megvoltam vele, nem éreztem úgy, hogy ez lenne a mi csillagunk. Harmadosztályúnak minősítettem. Aztán ülhettem és várhattam nyolc percet a Methyniára. De ez sem tűnt jónak.

Hajnalig csináltam a saját időnk szerint, aztán elmentem aludni.

14.

A nyolcvankettedik csillag volt az első, amit Jeanne jónak minősített, első osztályúnak. A fiúk egyáltalán nem értették, hogy miért.

– Ha ez a Thernia, akkor át tudunk kelni a Sinope Australishoz egy reduktív transzponálttal a 260-as kilépésen. Az pedig egy eltéveszthetetlen kék óriás, van bolygója is, automata állomással. Talán ember is van ott.

– Indulunk? – kérdezte Sam.

– Szó sincs róla. Éppen elég felelőtlen voltam eddig, most már csak biztosra megyek… amennyire ez lehetséges. Amíg a gép kalkulál, én kidolgozom a mátrixparamétereket erre az esetre, és majd összehasonlítom a többi próbával.

Jeanne tudta, hogy a fiúk egy szót sem értenek az egészből, de végül is nem értette ő maga sem. Csak tudta, hogy a helyes úton jár. Túlságosan hallgatott az intuíciójára, amikor azokat az ugrásokat megcsinálták. Most már csak akkor fogja használni, amikor kell.

Beállította a Thernia–Sinope Australis átkelést és kért egy szekvenciát. Mindössze hatszázezer mátrixot kapott, amiket a szűkítő lehozott ötszázhúszezerre. Amikor az igazi navigátorok dolgoznak, akkor őmellettük van egy másodnavigátor, aki a maga intuitív logikája szerint kezeli a szűkítőt, de hát most ezt is magának kell. Ha élesben menne, meg se tudná csinálni egymaga, csak hatalmas előretartással, mert a hajó rég elhagyná a kilépési pontot, mire ő elkészülne a szekventálással.

– Thernia expass 1015 reduktív transzponált, Sinope Australis 1030 transzponált variáns. Referenciamátrix d-gamma-p-t-n, nyolcszáztizenhárom tau, kappa n négyzet… jó, most szűkítsünk erre. Kérek kappa n négyzet mátrixokat a tau-lambda szinten, és legyen hat-kettes a turbulencia. Jó! *Ez* a mátrixunk. M-gamma-p-t-n, delta nyolc-kettő a hatodik lambdán, nyolcszáztizenhárom tau, kappa n négyzet per három. Ezt most eltesszük szépen, és lássuk a következő csillagot.

Órákig tartott, mire megjött a következő olyan csillag, ami első osztályúnak nevezett: a Tulancar. Azt is leszekventálta, méghozzá kétszer, mert onnan az Antedire és a Ramindor is elérhető közelségben volt, bár az Antedirét csak integrált transzponált reduktív trivariánssal tudta behozni, úgyhogy a mátrixa végül is omikron-delta szinten jött ki, szigma n négyzetre.

– Mindegy az – mondta most már ismét magabiztosan. – Ha működnie kell, működni fog.

A harmadik használható csillag nem sokkal később lett meg: a Rotanev. Átkelés az Arsinoe Gammára, reduktív bitranszponált variáns, v-kappa-n-t-nü, delta vessző hat-öt a lambda n-ediken, hatszázhúsz tau, kappa n négyzet plusz fí.

– Jól van – sóhajtott Jeanne. – Van három csillagunk, teljes mátrixkapcsolati referenciával, ezeket most összehasonlítom. Kettőt kidobok belőle.

– És a harmadikkal ugrunk? – kérdezte Sam.

– Csak ha az összehasonlítás eredményeként biztosan látom, hogy az a mi csillagunk.

– Mennyire biztosan?

Jeanne vállat vont.

– Egymillió százalékra. Tízmilliárd százalékra. Mindegy. Ettől függ az életünk.

Késő éjszakáig ült a képernyő előtt és számolt. Vagy talán nem is számolt. Csak bámulta a képernyőt. A csillagtérkép volt rajta, semmi mást nem mutatott, csak a három forráscsillagot és a lehetséges célcsillagokat, meg a mátrixkapcsolati referenciákat. A Thernia–Sinope Australist fehérrel, a Tulancar–Antedirét sárgával, a Tulancar–Ramindort világoszölddel, a Rotanev–Arsinoe Gammát világoskékkel. Jeanne csak nézte és gondolkodott. Néha leírt valamit a másik képernyőn, egypár számjegyet, görög betűt, néha egy-egy rövid képletet. De többnyire csak elkezdte őket leírni, aztán félbehagyta.

A fiúk csak ültek mögötte a kicsiny vezérlőben és vártak. John időnként hangtalanul fölkelt és újratöltötte Jeanne bögréjét.

Éjjel fél kettőkor Jeanne végül hátradőlt és kinyújtóztatta a hátát.

– Kész – szólalt meg rekedtes hangon, mint aki régóta nem beszélt. – Tudom, hol vagyunk. A Thernia rendszerében. Menjünk aludni, nyolc óra múlva munkához látunk. A keresőt hagyjátok futni.

15.

John

Nyolc órával később, az utunk harmadik napján megint összegyűltünk a vezérlőben.

– Nos – kezdte Jeanne a képernyőket szemlélve –, itt még futnak a keresések, de valószínűleg nem lesz rájuk szükség, csak pár összehasonlítást csinálok majd szúrópróbának. De erre nem szánok többet egy óránál. A Thernia rendszerében vagyunk, biztos vagyok benne.

– Honnan? – kérdeztem.

Jeanne odalépett a polchoz, levett egy tollat és fölmutatta.

– Kapd el!

Odadobta a tollat, én pedig elkaptam.

– Jó. Most ülj a számítógéphez és írd le a differenciálegyenletet, amit használtál a toll pályájának kiszámításához.

Csak bámulni tudtam rá.

– Egyenletet? Miféle egyenletet?

– Hogyan kaptad el a tollat a röppályáját leíró differenciál-egyenlet megoldása nélkül?

– Hát… hogyan csináltam volna… amikor jött, odanyúltam és elkaptam.

Jeanne összecsapta a tenyerét.

– Erről van szó! Így derítettem ki én is, hogy hol vagyunk. Ha egy mátrixot igazából ki akarsz számítani, ahhoz kell egy komplex polinomkiértékelés az n a k-adikon dimenziós térvektorokra, de legelsősorban arra van szükség, hogy tudd, hol vagy és merre tartasz. Ezt mi nem tudjuk. Ezért nem tudunk kiszámítani semmit. Ahogy te sem számítgathattál, mert nem ismerted a toll pályájának sebességvektorát. Tehát ehelyett amikor jött, odanyúltam és elkaptam. Most eszünk valamit, aztán csinálunk egy ellenőrző futtatást. Mondjuk három találomra választott csillaggal. És ha egyetlen töredék tizedesjegy nem egyezik, akkor elölről kezdjük az egészet.

Jeanne

Egyezett. Minden egyezett. Egyszerű dolgok ezek: ha az ember egyszer rájött, hogy mi a nyitja, onnantól már működik minden. Csináltam három szúrópróbaszerű ellenőrzést – minden egyezett. Mert már tudtam, mit kell nézni.

– Hát jó – mondtam. – Indulunk. John, kérem a 22-8-13-as pályát, 95-ös kilépés. Mi az időpont?

John ujjai fürgén siklottak a billentyűkön, és már mondta is:

– Negyvenöt perc, kapitány.

– Vettem. – Áthúztam a székemet a navigátori pulthoz. – Célpont a Sinope Australis. Thernia expass 1050 alapmátrix. Sinope Australis inpass 1065 reduktív. Kovariancia zéró, gravitációs turbulencia 60. Szekventálás indul.

John lenyomta a gombot, s a vezérlőre ráborult a sötétség. Csak az én képernyőm száz meg száz színes fénye világított.

– Első szűkítés a kappa-tau szintre, n négyzet faktoron. Hatszáztízezer mátrix. Kappa z-négyes mátrixok kiszűrése, n-delta trivariánsok és lambda m-t-t negatív. Marad ötszázhetvenezer mátrix. Második szűkítés a gamma szintre, n négyzet faktoron, marad ötszáztízezer mátrix, kérem az alfáktól az epszilon négy per kettesig és a kvadrivariánsokat az m szinten. Marad háromszázötvenezer mátrix. Most a delta-m-t négyestől a hatosig per fí. Marad háromszázezer mátrix. Harmadik szűkítés. Kérem delta z-e-t négy per fí per epszilon faktor négy delta-théta integrált. Marad száznyolcvanezer mátrix. Kidobok mindent hatszázezer tau alatt és kilencszázezer tau fölött, plusz a négy-hat-nyolcas kovarianciákat az ióta, mü, kszi és szigma szinteken. Marad hatvanezer mátrix. Negyedik szűkítés. Nyolcastól felfelé a kappa-tau szinten, n négyzet faktoron, gamma khí delta omikron pluszmínusz másodiktól hatodik rhó négyzet faktor. Húszezer mátrix. Idő?

– Tizenöt – felelte John.

– Ötödik szűkítés. Három-zéró-négy-zéró-öt-hat-öt-kilenc-kettes pí szigma epszilon, faktor négy delta delta a kappa négyzet tautól felfelé. Ötezer mátrix. Leveszem az integrált bitranszponáltakat. Háromezer mátrix. Leveszem a reduktív kappa trivariánsokat. Ezernyolcszáz mátrix. Integrált kovariancia négy gamma fölött, marad ezerkétszáz mátrix. Idő?

– Kilenc.

– Csoportosítok az alfa négy zéróra, a delta lambda négyre és a szigma omikronra. Marad nyolcszáz mátrix. Idő?

– Hat.

– Kiválogatás indul.

És elkezdtem válogatni a mátrixokat. Nyolcszáz közül azt az egyet, amelyik átvisz minket a Sinope Australisba. A korábbi alkalmakkor ez olyan egyszerű volt, ott volt a képességem, használtam, kiválasztottam egyet és jó volt. De az egyik nem volt jó… vagyis de, csak tökéletes nem volt. Nekünk tökéletes mátrix kellett.

És meg is lett. Innen már nem volt nehéz. Reduktív alapmátrix, delta kappa n a t-t-r-ediken per négy lambda, nyolcszáztizenhárom tau, szigmafaktor kilenc per öt, omikron integrál delta tizenkettő-négy. Lenyomtam a fehér gombot és felnéztem a nagy képernyőre.

És tényleg a Sinope Australisban voltunk. Csak egy kis fordulás kellett és láttuk a csillagot. Jeanne apróra kiszámíttatta a pályánkat, hogy lássuk, van-e eltérés, és nem volt. Megkerestük a bolygóját is, és az is megvolt.

Jeanne nagyot fújt.

– Hát ez megvan. Közelítsd meg és keresd meg az állomást, én lezuhanyozom és lefekszem.

– Először is lépjünk kapcsolatba az állomással – mondta John, amikor megközelítettük a bolygót, addigra Jeanne is fölkelt megint –, hátha van ott valaki, aki segíthet.

– Jó gondolat. Te értesz kódnyelven, láss hozzá.

16.

Közelebb manővereztek, s csakhamar megjött az állomás hívása.

– `APB CES TM.`

– Ez mit jelent? – kérdezte Sam.

– Automata planetáris bázis hívja a beérkező hajót. `PB CES REC TM` – írta gyorsan a billentyűzeten.

– `APB AR ESIDSF TM.`

– Azt mondja, nála minden rendben és azonosítsuk magunkat. `ESID HELIOS`… de nem tudom a kódjelünket.

– Mindegy, majd kibírja nélküle. – Jeanne határozott mozdulattal lenyomta a `TM` gombot, s az üzenet kiröppent az űrbe.

– `ESID NEL TM.`

– Ez mi?

– Fogalmam sincs – morogta John –, de az azonosítónkkal van kapcsolatban. Szerintem hiányolja a kódjelet.

– Kérdezd meg, van-e ember a bázison.

– Azt nem tudom, hogy kell.

– Akkor kapcsoltasd hangra, hátha könnyebben szót értünk.

– `APB VCC TM` – írta John.

– `VCIP ESID NEL TM` – jött a válasz.

– Nem tud hangra kapcsolni, azt hiszem. Talán nincs programja hozzá.
– Akkor adj le vészjelet – mondta Jeanne.
– Mire megyünk vele?
– Ne kérdezd, csináld!
– `A A A TM` – írta John.
– `A REC` – felelte a bázis – `STA SSIP LDC ESID NEL TM.`
Kérdő tekintetek kétfelől. John fújt egyet. – Nyugtázta a vészjel vételét és azt mondta, hogy leszállhatunk.
– Mi az az STA SSIP?
– Fogalmam sincs.
– Ismételd meg a vészjelet.
John lenyelt egy kérdést és újra elküldött három A betűt.
– `A REC STA SSIP LDC ESID NEL TM.`
– Mit vártál?! Ez nem egy űrkikötő, ahol a második vészjelre tíz hajó robban az űrbe.
– Pedig az megkönnyítené a dolgunkat… – sóhajtott Jeanne. – Milyen kódjeleket ismersz, amik emberrel kapcsolatosak?
John tűnődött egy pillanatig. – CTBC, kapcsold a bázisparancsnokot, de automata bázison…
– Nem baj, add le. Ha van ott ember, a gépek szemében mindenképpen ő a bázisparancsnok.
– `CTBC TM.`
– `NH STA SSIP LDC ESID NEL TM.`
– Miért ismétli folyton ugyanazt? – kérdezte Sam.
– Valószínűleg mert nem kapott kielégítő választ a kérdéseire. Ebből csak az NH az új, ami alighanem azt jelenti, nincs ember a bázison. Nonhumán.
– Persze leszállni nem tudunk… – töprengett Jeanne.
– Minek akarnál leszállni?
– Könnyebb lenne felszedni itt valami felszerelést, amivel segíthetünk az otthoniaknak, mint tovább kóborolni az űrben. „Bejárt úton visszafelé mindig egyszerűbb.”
– Ebben van valami – bólintott John –, de ha csak ez a probléma, tíz perc alatt lenn leszünk. – Nyúlt a pályakapcsolások felé.
– Szó se lehet róla! – csattant fel Jeanne. – El onnan a mancsoddal, engem erre soha rá nem veszel.

– Félsz? – vigyorgott Sam.
– Képzeld, félek. Nem fogok ülni és nézni egy felém rohanó bolygót, miközben John van a kormánynál. Repülni is épp elég borzasztó vele, hát még leszállni.
– Akkor nem szedhetünk fel itt semmit.
– Hátha van automatikus leszállásvezérlő a bázison. Kérdezd meg.
`– ALC QAR TM.`
`– ALC AR STA SSIP LDC ESID NEL TM.`
– Van.
– Akkor azzal leszállhatunk.
– És aztán? A P4-en nincs ALC, ott hogy akarsz leszállni? Vagy ledobálod a segélycsomagot az űrből?
Jeanne dühösen az ajkába harapott.
– Akkor pályára állunk a P4 körül és a parancsnok feljön a cuccért. Szállj le.

17.

Jeanne

A Sinope Australis bolygójának bázisa nagyon kicsike volt. Egy öt dokkolóhelyes, átlagos felszereltségű hangárból, két kisebb raktárból, egy rádiószobából, két alvófülkéből, egy fürdőszobából és egy tartózkodóból állott, ami olyan, mint a társalgó, csak szerényebb a berendezése és nem különösebben lakályos.
Egy óra alatt végig tudtunk nézni mindent. Csodálatos dolgokat találtunk, élelmiszerkészleteket, speciális űrruhákat, csillagközi automatákat, de robotból összesen kilenc darab volt. Ötről azonnal nyilvánvaló volt, hogy nem felelnek meg nekünk, ugyanolyan típusok voltak, amikkel otthon se mentünk semmire. A többiről egyenként kellett eldönteni, használhatók-e valamire. Nem voltak.
– A VTM–21-est elvihetnénk – mondtam. – Elbírna a sziklákkal.

– Nem tudjuk leszedni a manipulátorokat, hogy átvihessük a lépcsőházon.

– Kyle parancsnok le tudná szedni – mondta Sam.

– Lehet, de visszatenni aligha. Ahhoz szerelő kell.

– Neill irányíthatná.

– Hidd el, szakképzettség és főleg hat kéz nélkül nem menne semmire.

– No jó – határoztam. – Akkor szálljunk be, indulunk. Eleget totojáztunk, gyerünk tovább.

– Mi az útvonal? – kérdezte Sam.

– Altair – feleltem, hiszen ezt már korábban elhatároztam.

A HSS valami csoda bonyolult útvonalat talált az Altairhoz. Integrált reduktív transzponált trivariáns a szigmára. Én pedig csináltam belőle egy csoda bonyolult mátrixot. Egyórás előretartással számítottam ki, és háromszor ellenőriztem. Minden egyezett. Így hát belőttem a hajtóművekbe.

És ott voltunk az Altair-rendszerben. Végre emberek lakta helyen.

18.

Száznegyven fényévnyi út állt mögöttük, amikor beléptek az Altair forgalmas rendszerébe. Azonnal megpillantották a Chronos sárgásvörös gömbjét, s pár perc múlva meg is szólalt az ICM jelzője.

– CHR4 PB CES-657192 TM.

– Válaszolj neki.

– ES-657192 CHR4 CPB REC TM.

– CHR4 PB AR ESIDSF-657192 TM.

– ESID-657192 HELIOS TM.

– Mi az a hosszú szám, amit folyton ismételtek? – kíváncsiskodott Sam.

– Ezt a sorszámot kaptuk a bázistól. Itt óriási a forgalom, mindig tudni kell, melyik üzenet kinek szól.

– Én nem látok egy szál hajót se.

John nevetett. – Mert fogalmad sincs az űr méreteiről.

– ES-657192 ESID NEL ORP TM.

– Mi az az ORP?
– Nem tudom. Az O-val kezdődő jelek pályákkal kapcsolatosak, azt hiszem.
– Add le a vészjelet.
– ES-657192 A A A TM.
– ES-657192 ORP A REC ESID NEL TM.
John a válaszon törte a fejét, de a bázis váratlanul hozzátette:
– ES-657192 A ORP A ORP TM.
– Változtass pályát! – csattant fel Jeanne.
– Minek?… merre?…
Jeanne válasz helyett megrántotta az iránykormányt és rácsapott a tolóerő-szabályzóra. John fegyelmezetten lenyomta a stabilizátort.
– Ha a parancsnokod utasít, nem kérdezed, hogy minek, hanem csinálod! – förmedt rá Jeanne, s a radarra mutatott. – Nézd!
Egy hajó tartott feléjük a Chronos nagyobbik holdjának árnyékából. Automata teherhajó volt.
– Összeütköztünk volna vele? – idegeskedett Sam.
– Nem hiszem – mondta John.
– Pedig úgy van – felelte Jeanne. – Ezt jelezte az orpolással.
– ES-657192 OAR NA ESID NEL TM – jött az üzenet.
– Azt mondja, a pályánk rendben, NA?…
– Nincs veszély – mondta Sam. – Úgy értette, hogy az előző vészjelet a közeledő teher miatt adtuk le.
– Igazad van. ES-657192 A A A TM.
– ES-657192 STA STSS ESID NEL TM.
– Ezt az STA-t felelte az automata állomás is…
– Szerintem kérdezősködik, hogy mi a baj.
– Jó, de nem tudok válaszolni neki. Szólítom a parancsnokot. ES-657192 A CTBC TM.
– ES-657192 CHR4 CTOP TM.
– Azt hiszem, kapcsol valakit…
John szavait a távkom szakította félbe.
– Chronos négy hívja hatvanöt-hetvenegy-kilencvenkettőt, jelentkezz és azonosítsd magad. Vége.
Férfihang volt, hallhatóan nem automata.
– 657192 hívja Chronos négyet, azonosítóm *Helios,* vészhelyzetben vagyok, vége!

– CHR4 *Helios*nak, kérem a vészhelyzeti státust és a hajóadatokat, vége.
– *Helios* CHR4-nek – Jeanne fölkapott egy mikrofont –, itt Jeanne Weston hajóparancsnok útban a Pandoráról…
– CHR4 *Helios*nak, ilyen nevű parancsnok nincs nyilvántartva, lépj ki a vonalból és állj pályára a…
– *Helios* CHR4-nek, nem vagyok nyilvántartott parancsnok, kényszerhelyzet van. A Pandora…
– CHR4 *Helios*nak, azt hallom a hangodból is, ne szórakozz, gyerekem, ez űrkikötő, nem játszótér! Kifelé a vezérlő…
– *Helios* CHR4-nek – Jeanne minden erejével fékezte magát –, fogd be a szád és hallgass végig! A pandorai fel…
– CHR4 *Helios*nak, odaküldök egy osztagot, kapcsolat vége.
Jeanne még próbálta szólongatni, de nem jött válasz.
Öt perc se telt bele, feltűnt a Chronosról érkező három gyorsjáratú rendőrhajó. Pályára álltak a *Helios* közelében. Határozott, kemény férfihang szólalt meg:
– Itt az Interplanetáris Rendőrség, George Nichols hadnagy. *Helios* azonosítójú Szigma kishajó jelentkezzen.
– Kishajó?! – mérgelődött Sam. – Negyedakkorák sincsenek, mint mi.
– *Helios* hívja Nichols hadnagyot. Jeanne Weston hajóparancsnok jelentkezik. Vége.
– Nichols *Helios*nak, add a parancsnokot, de rögtön, vége!
– Boldogan, hadnagy, de ez nehézségekbe fog ütközni – felelte Jeanne, elhagyva a rádiókapcsolati formaságokat.
– Nichols *Helios*nak, milyen nehézségekbe?
– A legközelebbi felettesem száznegyven fényévre van innen, hadnagy.
– Nichols *Helios*nak. Kislányom, ne szórakozz, mert átmegyünk és ma az őrszobán alszol a parancsnokoddal együtt!
– Hadnagy, én nem vagyok „kislányom”, nekem tiszteletbeli főhadnagyi…
– Felőlem te lehetsz tiszteletbeli atyaúristen is, ez egy űrkikötő és itt rendnek kell…
– Jól van – fortyant föl Jeanne –, akkor az Intersztelláris Főparancsnokság felderítőjeként utasítom, hadnagy…
– Intersztelláris?! – nevetett az. – Miért nem mindjárt intergalaktikus? Ezzel a pöttöm hajóval…

– Nichols hadnagy, diktálom a hajózó állomány névsorát. Felhívja az Intersztelláris Főparancsnokság archívumát és megkeresi ezeket a neveket az „egyéb” címszó alatt. Ha nem teszi meg harminc másodpercen belül, nagyon megüti a bokáját. A nevek: Jeanne Weston, John O’Brian, Sam O’Brian. Egy csillag nevét akarom hallani. Vége.

19.

John

Figyeltük az órát. Még nem telt le a határidő, amikor jelentkezett a hadnagy, kicsit elgondolkodó volt a hangja.

– Oké, szóval három gyerek a Pandoráról. Hogy kerültök ide?

– Nem értettem jól a helyet, hadnagy.

– Pandorát mondtam.

– Pontosabban?

– Intersztelláris Főparancsnokság, Carina szektor, Pandora–1 Terraformációs Felderítőbázis! Most jó?

– Nem egészen, hadnagy. Én használom a maga rangját.

A rendőr hitetlenkedve fújt egyet. – Talán szólítsalak főhadnagynak?

– Maga az Interplanetáris Főparancsnoksághoz tartozik, hadnagy. Hogyan szokta szólítani az intersztelláris hajóparancsnokokat?

– No hiszen! Először hallani akarom, honnan jöttök és ki vezeti a hajót.

– A Pandoráról jövünk, hadnagy, és én vezetem a hajót.

– No persze, száznegyven fényéven át. Meséld ezt a fekete lyuknak, kiskölyök.

– Ha tisztességesen beszél velem, hadnagy, megnézheti a hajónaplót.

– Én mindenhogyan megnézhetem a hajónaplót…

– Nem éppen, hadnagy, mert ha nem javít a modorán, kitörlöm.

– Aztán mész adatmegsemmisítésért a fiatalkorúak bírósága elé.

– Maga viszont az aszteroidákra, ha kiderül, hogy maga miatt pusztult el a pandorai bázis.
– Hé, Jeanne – súgtam. – Ez meg tudja nézni a hajónaplót anélkül is, hogy idejön hozzánk. Szerintem már bele is mászott a számítógépünkbe.
– Szamár – mosolygott –, hiszen éppen azt akarom. Nézze csak meg.
Fél perc csend megint, aztán a hadnagy:
– Aha. Szóval végigkóboroltátok a fél Galaxist. Miért?
– Eltévedtünk, hadnagy.
– Ki vezette a hajót?
– Én.
– Hol vannak a felnőttek?
– A pandorai bázison. Egy földrengés elvágta az alsó szintet a külvilágtól, és senki sem tud kijutni, aki vezethetné a hajót.
– Hű, a mindenit – dünnyögte Nichols. Két másodperc szünet, aztán már hangosan: – *Arcturus* hívja GCA-t, vétel.
– GCA vagyok, vétel – felelte egy másik férfihang nagyon higgadtan.
– GCA, itt *Arcturus.* Jelentést kaptam a Pandora Alfán beállt vészhelyzetről. Földrengés folytán a bázis részlegesen megközelíthetetlenné vált. Emberek vannak az elzárt területen. Információforrás a pandorai *Helios* kishajó, Jeanne Weston kiskorú, vészhelyzeti parancsnok. Vétel.
– *Arcturus,* itt GCA – felelte a másik hang változatlanul higgadtan. – Jelentést vettem. Visszatérhet állomáshelyére. Vége. GCA hívja *Helios*t, vétel.
– Itt *Helios* – Jeanne megköszörülte a torkát –, jelentkezem, GCA, vétel.
– *Helios,* itt a Galaktikus Katasztrófavédelem, a készüléknél Robson százados ügyeletes tiszt. Hamarosan ott lesz magukért a *Callindra.* Addig mondják el részletesen, hogy mi történt a Pandorán. A hajó a fedélzetére veszi magukat és indulnak a Pandorára. Vétel.
– GCA, itt *Helios,* a készüléknél Jeanne Weston. És mi lesz ezzel a hajóval? Vétel.
A százados hangján hallatszott, hogy elmosolyodik.
– Viszik magukkal, *Helios.* El fog férni a fedélzeten.

Sam

Hát elfért. A *Callindra* egy Rigel osztályú nagy katonai hajó. Minket egyszerűen benavigáltak a dokkjukba és már mentünk is. Kaptunk egy üzenetet, hogy várnak minket a hídon, úgyhogy kiléptünk a zsilipen és futottunk. Jó, hogy voltak útjelzések, mert az egész egy végeláthatatlan folyosólabirintus volt, ahol időnként mintha ugyanaz a katona jött volna szembe.

A *Callindra* hídja egy óriási, ovális terem volt, középen egy óriási ülőgarnitúra, vagy harmincan elfértek körülötte, és annak a közepén egy óriási, ovális asztal. Minden óriási volt és ovális, csak a katonák nem. Ott volt az a katona, aki korábban szembejött a folyosón, legalább ötven példányban, fehér egyenruha volt rajtuk, és nagyon komoly arckifejezés. Ültek, álltak, jöttek-mentek. Középen ült egy katona, illetve a fogadásunkra fölállt. Szakállas, kopaszodó, középtermetű, kicsit hasonlított Kyle-ra, arcra nem, csak a viselkedése. Fekete váll-lapjai voltak négy arany csíkkal. Mi persze civilben voltunk. Nincs is semmilyen egyenruhánk.

– A *Helios* megérkezett – mondta a kapitány mély hangon.

Ebben a pillanatban megszólalt egy harangocska, és mindenki felállt.

– A *Helios* megérkezett – ismételte valaki harsányan.

– Ezredes úr – állt meg Jeanne a kapitány előtt –, Jeanne Weston megbízott navigátor hajóparancsnok, *Helios,* Pandora egyes felderítőbázis. Legénységem: John O'Brian pilóta és Sam O'Brian.

– Angus McDowell – felelte a kapitány széles mosollyal –, *Callindra,* Katonai Főparancsnokság Altairi Divízió, Altair szektor. Üljetek le és meséljetek. Van itt egy ilyen kis játékszer.

Az asztal közepén megjelent a bázis holoképe, mi pedig odaültünk elé és elmagyaráztuk, hol érte károsodás a bázist.

– Jó – bólintott az ezredes. – Miller úr?

– Vételen – hallatszott egy hangszóróból. – Mindent láttam és értettem. Üzembe helyezek egy Turbodualt. Kiemeljük a sziklákat és kapnak egy új lépcsőt. Mikor érünk a helyszínre?

– Félóra az utolsó ugrásig – felelte egy női hang valahonnan a hátunk mögül.

– Milyen Turbodualt fog használni? – érdeklődött McDowell.
– Hatost. El kell bírnia a sziklákat.
– Be fog férni?
– Remélem, ezredes. De beindítok egy négyest is, az biztosan. Csak azzal hosszadalmasabb, mert csak akkor bír a sziklákkal, ha feldarabolja őket. Viszont Norwoodnak is van egy ötlete.
– Itt Norwood – szólalt meg egy újabb hang. – Az L8-as rehermetizálásán dolgozom. Erre mindenképpen szükség van a bázis újbóli használhatóvá tételéhez, de a mentésnél is kellhet, ezért nyomban hozzálátnék. Minthogy odabent hidrogénes légkör van, felállítok egy Lintar-sátrat, kiszivattyúzom a bolygólégkört és akkor már tudok dolgozni.
– Helyes, csinálja meg.
Persze ez sem úgy alakult, ahogy szerettük volna.

20.

Ahogy beléptek a Pandora rendszerébe, az ezredesnek már a kezében volt a mikrofon.
– *Callindra* mentőhajó hívja P4-et. *Callindra* mentőha…
– Veszem az adását – jött a válasz kissé halkan, de jól érthetően. Aztán hangosabb lett. – Itt a P4, a készüléknél Dickinson százados. Mindannyian élünk és jól vagyunk. A hangárt egy második rengés beomlasztotta, jelenleg sehol nincs módunk kijutni. Vétel.
– Tisztán és jól hallom – felelte McDowell. – A készüléknél McDowell ezredes. Jól értettem, hogy mindannyian jól vannak? Vétel.
– Megerősítem. Nyolc felnőtt és egy gyerek, mindenki jól van. Vétel.
– Vettem, mindenki jól van – ismételte McDowell. – A *Helios*on távozott három gyerek is jól van, fedélzetünkön vannak. Érkezésünk a P4 felszínére negyven perc múlva. Tud információt adni a bázis újabb károsodásáról? Vétel.
– A hangár teteje összeomlott, az *Uranos* a sziklák alatt van. A hangár belülről megközelíthetetlen, a külső kamerákkal megszakadt a kapcsolat, valószínűleg megsemmisültek.

– Mikor történt ez? – kapta föl a fejét Jeanne.

A százados persze hallotta.

– Nem egészen két órával azután, hogy elindultatok. Nem a te hibád, semmiképp sem tudtatok volna olyan gyorsan visszaérni, hogy megelőzzétek, egyszerűen fizikai lehetetlenség. Innentől pedig már teljesen mindegy, hogy öt perccel vagy öt nappal az omlás után jöttetek. Levegőnk, energiánk, élelmünk bőven elegendő, a bázist pedig gyémántacél védi.

– Ami mindennek ellenáll, kivéve a földrengést – csattant föl Jeanne.

McDowell ismét fölemelte a mikrofont.

– Hívom Norwood hadnagyot, vétel.

– Jelentkezem – érkezett a válasz.

– Változott a helyzet, Mr. Norwood, az egész hegy alól kell kiszednünk azokat az embereket. Vétel.

Egy másodpercnyi csend a vonalban.

– Vettem. Beindítok mindent, amink van. Vége.

Az ezredes bólintott.

– Donovan főhadnagyot hívom, vétel.

– Jelentkezem – jött a válasz azonnal.

– Főhadnagy úr egy kishajóval azonnal indul vissza az Altairra. A következő üzenetet viszi: a Pandora-bázison újabb omlás következett be, a hangár megközelíthetetlen. Személyi sérülés egyelőre nem történt, de erősítésre van szükségünk. Küldjenek, amit csak tudnak. Vége.

– Értettem, két percen belül indulok. Vége.

A gyerekek csak akkor kezdték sejteni, mekkora hajóval érkeztek, amikor leereszkedtek a hegyvonulat fölé és meglátták az árnyékukat. Az egész hegyet eltakarta.

Ekkor már nem a hídon voltak, hanem a szomszédos vezérlőben, egy félkörben húzódó, embermagas képernyő előtt, amin a kinti tájat látták, és amikor valaki bejelentkezett, akkor az ő arcát valahol a kép aljára vetítve. Elsőként Singer hadnagyot.

– Nyitom a deszantteret – jelentette. – A rámpát lebocsátom és kijáratom a gépeket. Turbodual hatosok, három darab. – A képernyőn megjelent a deszanttér kamerája által látott kép is, három nagy lánctalpas gördült le sietősen a rámpán. – Turbodual négyesek, négy darab. Lintar A2-es, és egy Aucar.

– Samuels és Dickson az Aucarban – jelentkezett be egy űrsisakos férfi. – Hátul Rogers és Metcalf. Indulunk a helyszínre.

Már a nagy képen is látták a lánctalpasokat, amint kigördülnek a hajó alól és megindulnak a hegy felé.

– Nem azt mondtátok, hogy egy kishajótok idekint van? – kérdezte a parancsnok.

– Pozitív – felelte John. – Hatezer méter, huszonkilenc fok. Mármint a hangár kapujára.

– Értem. Akkor elég messze van, elkerüljük.

– Föl kellene hozni – jegyezte meg valaki.

– Ésszerű gondolat, ne heverjen ott szanaszét. Intézkedjenek. Aucar, mi a helyzet?

– Látják előttünk a sziklafalat, ugye? Az takarja az L8-as alaprajz szerinti helyét. Kérünk ide egy Turboduált, kezdje bontani a torlaszt.

– Itt Mitchell, vettem, küldöm a Turboduált – felelte egy nő, az ő arca is megjelent a képernyőn, ámbár ő itt volt a vezérlőben. – Tudjuk, hogy mennyit kell bontani?

– Pontos alaprajzunk van, rögtön bemérem a torlasz homlokfalát… huszonkét métert.

– Huszonkét méter hosszú vágat egyenesen, a gép terjedelmében… körülbelül másfél óra – mondta Mitchell. – De szeretném aládúcolni.

– Itt Singer, küldök egy Metát egy tonna nyers acéllal.

– Negatív, Mr. Singer, gyémántacélra van szükségem.

– Küldenék egy Clavist is… csak az nekünk nincsen.

– Az Altair küldeni fog utánunk – felelte a parancsnok. – Addig terítsék el a törmeléket. Lassú, de nincs jobb.

– Kiküldöm a bulldózereket – mondta Singer –, csak nyolc darab, de több a semminél.

S munkához láttak. Az L8-as repedéséhez egy nagy Turboduál fúrta be magát, a hangárhoz kettő, meg a kicsik.

21.

John

Nekünk az ezredes azt a feladatot szabta, hogy tartsuk a kapcsolatot az otthoniakkal. Ami igazán nem az a tipikus „adjunk a gyerekeknek valami feladatot, hogy ne legyenek láb alatt”, erre nagy szükség van, tudniuk kell, hogy dolgozunk a kimentésükön és itt vannak a gyerekeik mellettük. Három vonalon beszéltünk, ők váltották egymást a készülékeknél. Közben odalent mindkét szint elérhető részén rendszeres őrjáratot tartottak, nehogy valami újabb meglepetés érjen minket.

Az ásás nagyon gyorsan haladt, mert a Turbodualok főmanipulátora olyan, hogy egy pillanat alatt hátra tudják lökni a terhet, akkor is, ha bent vannak abban a folyosóban, amit ők maguk ástak, vagyis semmivel sem magasabb vagy szélesebb náluk. Úgy dolgoztak, hogy a két hatos gép egymás mellett kezdte bontani a hangárhoz vezető torlaszt, a sziklákat hátrahajigálták maguk mögé, a négyesek pedig fölöttük lebegve lézerrel szétlőttek mindent, ami leomolhat. A négyeseknek elég erős lézerük van, ezért használták azt. Egyszer-egyszer megindult egy nagy halom szikla, néha maga alá is temette a Turbodualokat, de hát azoknak nem árt semmi, ástak tovább, a kisebbek meg a hátuk mögött elhordták meg szétlőtték az omladékot.

Végül aztán, egy és egynegyed óra után, célhoz értek.

Sam

– Itt Samuels az Aucarból. Látjuk a repedést a külső falon. Egy-öt-zéró centiméter hosszú, átlagosan három-zéró centiméter széles hasadék, enyhén görbülő vonalban húzódik, három-zéró fokos szöget zár be a függőlegessel. A Turbodual mindjárt kitágítja. Vége.

– Vettem, Samuels, vége – felelte a parancsnok.

Talán egy percig figyeltük, ahogy a munkagép két manipulátorát beirányozza a hasadék két végéhez, és vágni kezdi a nagy

erejű inverterlézerrel. Ez nem volt alkalmas sziklák aprítására, de szétvágta a gyémántacélt. Csak hát elég lassan persze.

Aztán jelentkezett a másik csapat is.

– Samuelsék megelőztek minket – jelentette Cauldwell –, de csak egy perccel. Elértük a hangárban álló kishajót. Az omlás leverte a lábáról, a hasán fekszik, de a törzsnek legalábbis a hátsó része egyben van. Kérek kisméretű automatákat a belső felderítéshez.

– Itt Mitchell, vettem. ARIN–80-asokat küldök, négy darabot.

– Vettem, Mitchell.

Figyeltük, ahogy a Turbodual megtisztítja a hátsó zsilip környékét, kinyitják, s a négy robot begördül. Aztán megszólalt még egy hang a rádióban.

22.

– Kötelék hívja *Callindrá*t és Pandora bázist, vétel.

– Kötelék, itt *Callindra,* a készüléknél McDowell, vétel.

– Kötelék, itt P4, a készüléknél Dickinson, vétel.

– A készüléknél Morgan százados. Kötelékemben van az *Atlantis,* a *Kalliopé,* a *Penthesileia* és az *Asteria.* Huszonöt perc múlva leszállási pozícióban. Mi a helyzet maguknál?

– Fúrunk, Mrs. Morgan, két irányból hajtunk vízszintes folyosókat a bázishoz. A hangár irányából éppen most értük el az eltemetett kishajót, a másik oldalon pedig a megrepedt burokfalat. Tágítjuk a falat, hogy be lehessen jutni és segítséget vinni.

– Értem. Alighanem hasznát veszik némi fémnek.

– Pozitív, százados.

– Értem. Előkészítünk maguknak némi gyémántacélt bányászati célra.

– Vettem.

– Itt Samuels. Megkezdjük a Lintar-sátor felállítását.

– Lintar-csoport, milyen technikát fognak használni?

– Itt Lintar-csoport, ráfogókerettel fogunk dolgozni, amit felhegesztünk és piros habbal zárunk le.

– Vettem, sok sikert, Lintar.

A gyorsan pergő kérdések és válaszok özöne közben mások is dolgoztak, valaki kitette a nagy képernyő egyik részére a hangár alaprajzát, feltüntetve a külső kaput és a lépcsőházba nyíló ajtót, az *Uranos* hollétét, és a már hozzáférhetővé tett területet. Centiméteres pontossággal.

– Miért fontos a hab színe? – kérdezte Sam.

– Ez egy típust jelent – felelte lentről Kyle százados. – Tényleg piros, de nem ez a fontos, hanem hogy gyorsan táguló, nagy szilárdságú hab, ami elzárja a legkisebb réseket is, és teljesen hermetizál mindent.

– Hoppá – hallottak ekkor egy férfihangot.

– Itt McDowell – hajolt a mikrofonhoz az ezredes –, ki mondta, hogy hoppá, és miért?

– Elnézést, uram! Ashley hadnagy vagyok, és az volt a hoppá, hogy egy nagy szikla gurult ki a kezem alól.

– Hol van ön, Mr. Ashley?

– Jelentem, a hangárban, a kishajó orránál, kézilapáttal emelem ki a törmeléket. Itt nagyon nagy sziklákat tudok félrelökni, úgyhogy gyorsan haladhatok. Csak egy perce kezdtem, de jobban megy, mint a gépeknek.

– Mivel szilárdítják az alagút falait?

– DV-krémmel, ezredes úr, az automaták úgy fújják mindenfelé, mintha ingyen volna. Ashley hadnagy hívja Dickinson századost.

– Jelentkezem – felelte a parancsnok.

– Százados úr, most tisztítom meg a hangár ajtaját. Egy percen belül nyithatják, ha készen állnak dehermetizációra.

– Vettem, Mr. Ashley. Kis türelmet, máris ellenőrzünk mindent.

– Vettem, százados úr.

Ashley hadnagy nekifeszítette a lapátot egy újabb sziklának. A lapát hidraulikája tompán felbúgott, a szikla kimozdult a helyéből. Arrébb tolta két méterrel, mialatt az automaták még néhány adag krémet fújtak szét.

– Itt Ashley. Készen vagyok. A hangár ajtajától a külvilágig szabad az út. Vétel.

– Itt Dickinson, vettem, hangártér nyitására készen állok. A hangárzsilipben állunk Dave Westonnal, űrruhában. A zsilip belső ajtaja megsérült a második rengésben, ezért a nyitással

dehermetizálódik a teljes biztonsági zóna és az S1. A további helyiségeket mind lezártuk, a fenti részről minden hasznos tárgyat konténerbe helyeztünk a biztonsági zónában. Két konténer. Vétel.

– Vettük, százados – felelte az ezredes. – Hívom a lenti szintet, vétel.

– Itt Hartfield a lenti szintről. A biztonsági zónától teljesen hermetizálva vagyunk, minden lámpa zöldet mutat. Vége.

– Felső szint?

– Itt Dickinson, minden lámpa zöldet mutat.

– Hangártér?

– Itt Ashley, minden lámpa zöldet mutat.

– *Callindra* Pandorának: minden lámpa zöldet mutat.

– Itt Dickinson, vettem. Szivattyúk indulnak.

– Itt Lintar-csoport – szólalt meg Samuels. – A szivattyúk nálunk is indulnak, megkezdjük a bolygólégkör kivonását a zónából. Vétel.

23.

John

Innentől már egyszerű volt. A százados kinyitotta a hangárajtót és Dave-vel kijöttek. Ashley és társai kalauzolásával áthaladtak a hangárt kitöltő omladékba vágott alagúton, az automaták biztosították az útjukat és hozták utánuk a két konténert meg a rengeteg szerszámot, gépet.

– Itt Dickinson, kint vagyunk a hangárból, a szabad ég alatt, vétel.

Nem kis kő esett le a szívünkről. És még úton voltak a *Callindra* felé, amikor jött az újabb jelentés.

– Itt Samuels. Az L8-ban vákuum, nyomáspróba rendben, minden lámpa zöldet mutat. Megy az oxigén és a fűtés. Jöhet az orvos. Vétel.

– Itt Weston – szólalt meg Stuart. – Mi jól vagyunk, nincs szükség orvosra, köszönjük, vétel.

– Itt McDowell. Úgy tudjuk, dr. O'Brian kificamította a bokáját, a gyerekek elmondták. Vétel.

– Csak rándulás volt, ezredes úr, már alig érzi. Vétel.

– Örömmel hallom. Vége.

– Itt Samuels. Feltöltés kész. Nyomáspróba kész. Egy atmoszféra, huszonkét fok Celsius. Minden lámpa zöldet mutat, vétel.

– Itt Weston. Minden lámpa zöldet mutat. Nyitásra készen, vétel.

– Itt Samuels, várjuk magukat, vétel.

Az ajtó feltárult, s az alsó szinten fogságba emberek átmehettek az L8-ba, ahol négyen vártak rájuk, űrruhában, de már sisak nélkül. Besétáltak a Lintar-sátorba, s onnan a Turbodualba.

– Turbodual *Callindrá*nak, a létszám tizennyolc fő, mindenki biztonságban a fedélzeten. Konténerek berakodva. Lintar-sátor lezárva, Turbodual lezárva… szétválasztás kész. Indulunk haza, *Callindra,* vége.

– Huh – mondta az ezredes. – Parancsnok mindenkinek. Mentőakció sikeresen befejeződött. Mindenkinek köszönöm az együttműködést. Térjenek vissza állomáshelyükre, a P4 felszínre kihozott kishajóját is hozzák fel. Utána indulás haza az Altairra, és két nap pihenő. Végeztem.

– Mi lesz… az A1-gyel? – kérdezte Jeanne.

– Hát úgy nagyjából semmi, főhadnagy. Így marad. Legyen szíves utasítani a központot a lekapcsolásra.

Jeanne nagyot nézett.

– Főhadnagy?…

McDowell szélesen elvigyorodott, de a tekintete komoly volt.

– Azt csiripelték itt az űrmadarak, hogy maga letett egy kis külön hipervizsgát és első osztályú mélyhiperje van. – Most már az arca is elkomolyodott. – Tudom, mit akar mondani, hogy nem hivatalos, és fiatal is hozzá. És hogy eltévedt a Galaxisban. Csakhogy vissza is hozta azt a hajót. Az sokkal nehezebb. Nem, a mélyhiper természetesen nem érvényes igazából, magának ettől még nincs joga hajót navigálni, legfeljebb vészhelyzetben, ahogy most csinálta. De a főhadnagyi megszólítást mostantól várja el minden űrhajóstól, mert az magának jár. Elméletileg ezzel a ranggal kezd, ha beiratkozik a kadétiskolába, az összes kadét előre tiszteleg magának, még némelyik tanár is.

Jeanne lassan kifújta a levegőt.

– De én nem fogok beiratkozni a kadétiskolába, ezredes úr. Egyáltalán nem vágyom többé az űrbe.

McDowell megint elvigyorodott.

– Akkor meg nem mindegy?

